

051

Nya Upplagan

I detta nummer

Kvinnligt och manligt
Ett hugskott och en stad
Exakt hur bonnig är en bonnkatt?
KONST och surkål
Jan Sigurd: Jag skall spotta på era gravar
Thomas Millroth: En fika för att skölja ner självtillräckligheten
Kalle Lind: Människor som gått till överdrift: Lisa Nowak.
N.Chomsky: Kina och den nya världsordningen: del 2

Chefredaktör:
Lars Yngve

Ekonomichef:
Maria Yngve

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Thomas Millroth
Tord Johnsson

Illustration:
Karin Ohlsson
Knut Larsson
Henrik Franklin
Sara Granér
Malin Biller
Johan Wanloo
Joakim Lindengren

AD assistent:
Pernilla Forsberg

Bryan Ferry

Chrissie Hynde

Noam Chomsky

Lena Philipsson

Boris Vian

Lena Philipsson

Chrissie Hynde

Noam Chomsky

Medverkande
Jonas Hallberg
Elin Alvemark
Jan Sigurd
Sofia Rapp Johansson
C-J Charpentier
Jonas Jonasson
Linnea Uddenmyr
Cyrill Hellman
Isadora Bennet
Lars Berge
Gittan Jönsson
Pidde Andersson, m fl...

051

Nya Upplagan

Prenumerera på Nya Upplagan och få tidningen hemskickad varje månad för endast 400 kr.

UNDERSÖKNING, VAR GOD DRÖJ!

Jag vaknade en morgon av att min mage kurrade och värkte. Jag tog på mig mina monstertassar och vaggade ner och öppnade kylskåpet. En dyster syn mötte mig eftersom kylskåpet visade sig vara lika tomt och innehållslöst som huvudet på en genomsnittlig al-Qaidamedlem, om vi bortser från en liten bit torr ost som liknade en hål med torrsprickor. Jag stängde igen kylskåpet med en suck och vacklade fram till högsåpet där jag kunde konstatera att även kaffet var slut. För en kort stund övervägde jag att ringa jourhavande medmänniska och be denne att komma över snabbt med 27 koppar. Dagen till ära hade jag ett inplanerat läkarbesök. Efter att ha intagit en basant frukost bestående av ett halvt glas vatten, två magnecyl och fyra vindruvor, kastade jag mig upp på järnhästen och trampade iväg till sjukhuset. Slog mig handsvettigt ner i väntrummet bland andra sjuklingar som hostade ihåligt och promenerade runt med skrangliga droppställningar, när en sköterska med tjocka glasögon och grova flåtor ropade upp mitt namn och bad mig följa med. Inte blev jag mindre lugn av att jag passerade en dörr som det stod "Huvudlager" på. Nog för att jag kände mig i behov av läkarevård, men riktigt så illa var det inte! När vi kommit in på undersökningsrummet sa sköterskan:

"Vi ska börja med att ta tempen, klarar du det själv eller ska jag hjälpa dig?"

"Menar du att jag ska ta tempen i... eh...?"

"Just det", svarade hon torrt.

"Den var bra den, jag klarar det själv", sa jag.

Hon stoppade in termometern i ett genomskinligt plasthölje av fryspåsekalitet, placerade den på ett rostfritt bord, vände raskt på klackarna och lämnade rummet. Jag fick för mig att det var lite "omanligt" att ligga i fosterställning på en pappersprasslande

brits så jag reste mig upp, gick fram till fönstret och blickade ut över parkeringsplatsen, och när jag stod där kom jag till att tänka på att om man röntgar armarna så ser man benen! Där står jag böjd som en vinkelhake med termometern i... ja, bull's eye, när plötsligt dörren utan förvarning rycks upp. Det var rörmokaren. "Oj, jag skulle bara kolla termostaten" sa han.

"Det är ingen termostad, det är en termometer", pep jag.

Sköterskan kom in i igen, det var dags för steg två i processen. Jag följde sköterskan som en Brío-hund i snöre, jag vågade inget annat, och kom in i ett rum med en dörr som det stod "lavemang" på. Nu blev jag darrig av oro och började svamla. Sköterskan tittade strängt och pekade med hela handen och uppmanade mig att gå in och ta av mig, så det gjorde jag. Genom ett ventilationsrör kunde jag höra två, förmodar jag, läkare som skattande utbytte erfarenheter, och jag tryckte örat hårt mot det kalla röret för att försöka att uppfatta ifall de nämnde någonting om en termometer. Det gjorde de inte. Jag satt där och frös och drack en plastmugg med felvirvat, och enligt mitt sätt att se på saken, helskruvat vatten, när sköterskan gjorde comeback och uppmanade mig att ta på en rock med samma mönster som gardinerna på sjuttioalets husvagnar brukade ha hängande i sina förtält.

In kommer doktorn och ger mig en spruta i magen som inte var längre än ett svärd. Det kändes inte speciellt mycket och jag började inbilla mig själv att jag var ganska hård. Skulle jag inte ha gjort. Det var nämligen bara själva bedövningssprutan inför den kommande storsprutan. För att ni riktigt ska få hela bilden klar för er så ska jag beskriva storleken på sprutan, utan överdrift. Bakom vikskärmar skramlade herr doktor med att, förmodar jag, montera de olika förlängningarna på sprutan. Plötslig skymtade jag något

vid sidan av vikskärmen. Först kom nälen, sedan ännu mer av nälen och en bra stund därefter kom sprutan och doktorn. Jag for upp från britsen och var på väg hemåt när doktorn skrek: "Stopp, stopp, stopp", och sköterskan polygripknep mig i armen och tryckte ner mig på britsen igen. I detta läge önskade jag att de använt en stor gummiklubba som bedövning istället för den lilla nälen som fick mig att känna mig hård. Doktorn tog ansats med nälen och jag skrek på hjälp, men det hjälpte inte. Innan jag visste ordet av så punkterade han min bukhinna med nälen, det sa poff så att jag trodde jag sprängt ljudvallen och kommit in i en ny dimension. Men riktigt så illa var det inte, jag befann mig fortfarande e.Kr. på sjukhuset, på en brits, med punkterad bukhinna. Därefter sprutades kontrast och jag fick ställa mig i en Kockumsgul, karusellknakande Matrixliknande maskin där jag kunde se det "gyllene snittet", min gylf och mina tarmar på en monitor. Jag väntade bara på att få höra Lennart Nilsson beskriva vad han såg. Efter att ha örfilat mig själv pigg var jag tacksam för att jag trots allt kommit förvissso punkterad, men ändå förhållandevis helskinnad, från undersökningen. Efter strapatserna frågade jag artigt doktorn om jag möjligtvis kunde få en klubba, ett klistermärke, en blodgivaretröja, frottébadrock eller vad som helst, bara nåt... Men det fick jag inte. Eller, jo, jag fick ju faktiskt ett ärr på magen som ett minne och bevis. Efter detta räds jag vare sig aurafotografering, Tupperware partyn eller färganalys.

Lars Yngve

Lars Yngve

Maria Yngve

5. "HÖGSTA BETYG... man blir faktiskt upprymd också trots det hårda budskapet"

Dagens Nyheter

++++

"ifrågasätter, väcker tankar, engagerar och skrämmar."

TACK FÖR DEN KÄFTSMÄLLEN, STEFAN JARL!"

Aftonbladet

"KRATTAT I MANEGEN FÖR EN GULDBAGGE."

Expressen

Gomorra Sverige, SVT

EN DOKUMENTÄR AV STEFAN JARL MED EVA RÖSE

UNDERKASTELSEN

VILKA KEMIKALIER HAR DU I DITT BLOD?

PÅ BIO ÖVER HELA LANDET. PÅ DVD I VINTER.

www.folkebio.se

Chefredaktör, ansvarig utgivare:
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se
Mobil: 0733-86 76 66

Ekonomichef:
Maria Yngve – lagledare
maria@nyaupplagan.se

Art director:
Marcus Gärde
marcus@nyaupplagan.se

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Illustration:
Eric Ericson
Henrik Franklin
Olle Ljungström
Robin Olsson
robin@fraktion.com
Patrik Evereus
Lisa Ewald
Markus Backlund
Johan Wanloo
Nils Lind

För annonsering, ring: 0733-86 76 66

Illustration av Karin Ohlsson

Intervju	Bryan Ferry: Rockens elegant	6
	Lena Philipsson	8
	Dan Treacy	10
	JP, Chrissie & The Fairground Boys	11
	Joe Bonamassa	12
Krönika	Coachen	12
	Bet kinder bet, morgen kommt der Schwede	12
	Kvinnligt och manligt	13
	32° i skuggan av en palm	13
	Borstspindeln	13
	Det vackra	13
	Ett hugskott och en stad	14
	Exakt hur bonnig är en bonnkatt?	16
	KONST och surkål	16
	160 kvadratmeter vindsvåning – det nya folkhemmet?	16
	Samtalet pågår	17
	Förbannade natt.	17
	Turbonegro	17
	Jan Sigurd: Jag skall spotta på era gravar	18
	Thomas Millroth: En fika för att skölja ner självtillräckligheten	19
	Kalle Lind: Människor som gått till överdrift: Lisa Nowak.	20
	N.Chomsky: Kina och den nya världsordningen: del 2	21
	Mångsysslarpolitikern	22
	Lördagar	22
Poem/Dikt	Katten	23
	Mitt liv. Periferi.	23
Kult	De bestialiska (1960)	24
	Månadens klassiker	25
Recensioner	Filmer	26
	Böcker	28
	Skivor	30
Humor	Serier m.m.	36

Rockens elegant

Bryan Ferry är en stilikon med oklanderlig smak oavsett om det gäller kläder, konst, bilar eller hus. Inredningsarkitekten Nicky Haslam påstod en gång att Ferry, till skillnad från många av hans kollegor, var betydligt mer benägen att möblera om på hotellrummet än att slå sönder det!

Ferry är tidlöst cool och borde, om inte ramas in och hängas upp på Tate Modern, så åtminstone stå som vaxdocka iförd smoking som en bild av tidlös elegans. Han får kvinnorna att kippa efter andan då han pilskt sluter ögonen och biter ihop tänderna efter att ha vislat, viskat, drillat eller sjungit med sitt romantiska vibrato. Bryan Ferry är aktuell med sitt trettonde soloalbum *Olympia* och är på ett strålände humör. Han har just fått veta att skivan ligger i topp på den belgiska försäljningslistan.

Som vanligt när det gäller en solo-platta med Ferry har han använt sig av en arsenal av etablerade musiker som David Gilmour, Johnny Greenwood, Nile Rogers, Flea med flera. Dessutom har han återförenats med Brian Eno, Andy Mackay och Phil Manzanera igen, för första gången sedan *For Your Pleasure* (1973).

Du tillhör en artistgeneration som är större än sin senaste hit.

Ja, jag förstår vad du menar. I mitt fall så har jag haft den stora förmånen att ha två olika karriärer i gång parallellt vilket, tror jag, har gjort att jag inte fallit i glömska. Och när jag tröttnat lite på den ena, så har jag bekvämt tagit tag i den andra. Solo- och bandkarriären har gått hand i hand under årens lopp. Ett exempel på detta är att jag nu har ett nytt soloalbum ute som jag promotar, samtidigt som jag för en stund sedan precis tackade ja till att göra några arenakonsertser med Roxy Music i vinter.

Borde du inte satsa på din nya platta helt och hållet just nu?

Jo, egentligen. Men det var så att vi gjorde några festivalspelningar tidigare i år med Roxy och det gick så bra och blev så uppskattat att folk ville att vi skulle utöka med fler spelningar.

Roxy Music hade ju rykte om sig att ha de bäst klädda fansen förr, hur ser de ut nu?

Tror faktiskt fortfarande att många av våra fans gillar att klä upp sig när de går ut, och för mig personligen har det alltid varit naturligt att bry sig om hur man klär sig. När vi startade Roxy Music så tyckte vi att vi hade ett ansvar att klä upp oss, så att publiken skulle få en helhetsupplevelse. Det är ju ändå showbusiness vi

sysslar med. Dessutom, titta på alla de gamla jazzartisterna, de var alltid snyggt klädda och hade svart slips. De var allvariga och såg oerhört seriösa ut när de framträdde. Vi ville utstråla samma seriositet även om vi hade fjädrar, smink och tigerrandiga scenkläder på den tiden.

Hur mycket pengar lägger du i månaderna på kläder numera?

Det är faktiskt inte så mycket som du tror. Numera får jag, som tur är, mycket kläder gratis, haha... Men jag vill påpeka att även om man inte har möjlighet att spendera stora summor på kläder så kan man klä sig väldigt snyggt. Det handlar helt enkelt bara om att lära sig att variera och kombinera olika plagg med varandra. Och ta bara en sådan sak som ett par snygga skor, de gör underverk för hela utseendet!

På tal om utseende, det finns ju de som klagar på att du har vackra kvinnor på omslagen. Varför inte ha en man?

På skivan *Boys and Girls* (1985) använde jag mig av en kvinna och en man som var fotomodeller och väldigt vackra båda två. Jag väljer fotomodeller till omslagen eftersom de helt enkelt är vackra att titta på. Och till *Olympia* ville jag ha ett omslag som lyckades förmedla det glamorösa ryktet från den ursprungliga målningen av Edouard Manet. Kate Moss var det självklara valet och när hon tackade ja blev jag oerhört glad. Kate har ju länge varit en femme fatale och är lika kontroversiell som hon är vacker. Hon är förmodligen den mest glamorösa kvinnliga ikonen sedan Marilyn Monroe. Du skulle se omslaget uppdraget på de stora skyltarna som sitter uppe lite varstans i London, de är fantastiska att titta på.

För en konststuderande, konstsamlare och konststälkande artist är det lite förvånande att du själv inte målar!

Nej, jag är helt enkelt inte speciellt bra på att måla.

Nu tror jag du är blygsam!

Well... Låt mig säga såhär: Om jag förlorar rösten så får jag väl ta mig en allvarlig funderare på att damma av mina penslar och börja måla igen!

Du kan väl både sjunga och måla, det gör ju Bob Dylan som har en pågående utställning i Köpenhamn?

Har han? Egentligen inte speciellt

förvånande, han är en ganska duktig konstnär. Jag hade faktiskt själv en utställning nyss i London där jag hängde bilderna som togs till senaste albumet. De var kul och jag blev faktiskt riktigt sugen på att göra om något liknande. Bilderna till *Olympia* blev så snygga att jag dessutom var Art Director för en 40-sidig bok som min son gjorde, och som gavs ut i samband med utställningen.

Du började samla konst själv för 30 år sedan och har haft utställningar med delar av din samling.

Jag har under årens lopp fått ihop en ansenlig samling, men jag kan inte påstå att jag köper speciellt mycket konst längre. För det första har jag inga väggar som är lediga och för det andra befinner sig priserna på bra konst numera på en helt annan nivå än när jag började samla.

Gillar du fortfarande att turnera?

Ja, faktiskt.

Vid ett tillfälle var du med på ett plan som blev kapat, det låter förskräckligt!

Ja, det var en lika obehaglig som överklig upplevelse. Jag satt och sov och vaknade upp med ett ryck när planet störtade för att i nästa ögonblick vända uppåt igen. När jag tittade upp såg jag att flygkaptenen slogs med en man! Som tur var hoppade en man som satt på första raden upp och slog ner mannen som skulle ta över planet. Det var en oerhört överklig upplevelse att plötsligt befinna sig mitt i någonting som starkt påminde om en James Bond-film. Det visade sig att det var en psykiskt sjuk man som rusat in i sittbrunnen och tagit tag i kontrollerna till planet. Som tur var så var det över ganska snabbt. Flygkaptenen berättade för oss när allt var över att vi varit ca fem sekunder från döden. Själva händelsen har gjort att jag aldrig mer är orolig när jag flyger, eftersom sannolikheten för att någonting liknande ska hända mig igen är väldigt liten.

Jag lyssnar fortfarande då och då på *As time goes by*, har du någon gång önskat att du var född på den tiden istället?

Haha, nej, kanske inte direkt, men tanken är inte så dum. Det vore helt fantastiskt att ha fått vara en del av hela den perioden med allt som hände på Broadway och i Hollywood.

Du har ju inspirerat många andra artister, men vem har du själv inspirerats av?

Gamla bluessångare som Howlin' Wolf, Leadbelly, Billie Holiday, för att nämna några. Under de tidiga åren med Roxy Music var vi naturligtvis väldigt influerade av Velvet Underground och John Cages arbete.

Hur ser du på hela avantgardscenen?

Jag är oerhört förtjust i den. Jag uppskattar och förstår vad de vill göra med musiken. Jag har alltid varit inspirerad av avantgarde.

Jag tycker det skulle vara spännande om Jim O' Rourke hade producerat Roxy Music!

Ja, varför inte? Faktum är att ju äldre jag blir, desto mer öppen blir jag för att prova nya idéer. Jag skul-

le kunna tänka mig att samarbeta med Dr Dre, där har vi en vars musik och stil har varit oerhört inflytelserik. Jag tror att det hade blivit mycket intressant.

Vad lyssnar du själv på?

Jag lyssnar på "Dead music", den typen av musik som man aldrig, eller åtminstone väldigt sällan, hör i radio. Maria Callas, hon var helt enorm, vilken röst, vilket uttryck, fenomenal.

Och så lyssnar jag en hel del på jazz.

När jag lyssnar på band som Arcade Fire och Brandon Flowers så hör jag Bryan Ferry i dem!

Möjligtvis en förbättrad version av Bryan Ferry (skratt).

Du omger dig alltid med oerhört bra gitarrister.

Gitarren är det mest centrala instrumentet i rock'n'roll så det känns viktigt att ha riktig bra gitarrer i bandet. När du och Brian Eno träffas och samarbetar, diskuterar ni då någonsin er betydelse för musiken?

Nej, aldrig. Brian har haft en sådan enorm betydelse för musikens utveckling och hans inflytande i musikbranschen kan inte överskattas. Men, nej, vi diskuterar aldrig sådant över huvud taget när vi träffas.

En av de saker som slår mig är att i samma ögonblick som en skiva med dig eller Roxy Music snurrar igång så hör man omedelbart att det är du. Oavsett vilka musiker som medverkar på plattorna!

Tack, det var en oerhört fin komplimang. Det är en del av det jag eftersträvar, och det är min förhoppning att mystiken alltid kommer att finnas i min musik.

Lars Yngve

”När vi startade Roxy Music så tyckte vi att vi hade ett ansvar att klä upp oss, så att publiken skulle få en helhetsupplevelse... även om vi hade fjädrar, smink och tigerrandiga scenkläder på den tiden.”

Lena

Nyligen förvandlade Lena Philipsson Berwaldhallen till en nattklubb och fick de vanligtvis strävsamt gnidna symfonimusikerna att förvandlas till dansgolvssvischande stråkar med leviterande axelvaddar och hårdpumpande rytmer. Nu är hon på gång med att skriva nytt material till nästa år krogshow.

Vad ser du när du ser dig själv i spegeln på morgonen?

Jag ser en vuxen kvinna som känner sig som en 25-åring.

Jag tycker att jag kroppsligen ser bra ut för min ålder men märker att jag kanske inte ska trycka in hakan sådär bakåt när jag blir fotograferad...

Hur lång tid spenderar du framför spegeln innan du går ut och köper mjölk på ICA?

Inte särskilt länge. Det är en av fördelarna med att bli äldre, man bryr sig inte så mycket. Man tar på sig solglasögon eller drar mössan lite längre ner bara.

Oroar du dig över hur andra människor uppfattar dig?

Ja, jag vill att alla ska tycka om mig, samtidigt som jag vet att det är totalt orimligt att behaga alla människor. Känner jag mig antastad ute bland folk är jag dessutom inte alltid så diplomatisk, utan kan visa upp en stickig, avig sida, som jag nästan alltid ångrar efteråt.

Jag kan också missuppfattas som svår och avståndstagande, vilket stämmer ibland, men oftast beror det på att jag drömmer lite för mig själv, eller faktiskt tror att jag inte märks så mycket.

Du beskrivs ofta som en schlagerartist. Känner du dig som sådan, och i så fall, hur känner man sig då?

Jag känner mig framförallt som en artist som varit med i Melodifestivalen jätkligt många gånger. Jag har ju såklart gjort annat också, men hela svenska folket sitter och tittar på Melodifestivalen och den gör därför störst avtryck. Det har jag accepterat, och också använt mig av. Tycker dock inte helt och hållet om beskrivningen "schlagerartist" eftersom det låter glattigt och viljelöst.

Lena Philipsson är ju också ett varumärke, har alltid undrat hur det känns att vara ett varumärke och en person på samma gång?

Jag är faktiskt väldigt mycket två personer: Lena Philipsson och Lena Philipsson.

Privat skiljer jag mig framförallt utseendemässigt från den offentliga personen.

Ibland känns det som om jag tar på mig en heltäckande overall när jag utför förvandlingsnumret "Lena Philipsson ska nu förvandla sig till

Lena Philipsson" (likt Marie-Louise Ekmans tavla). Privat är jag mycket mer nedtonad och "hemlig", och inte alls så bekväm med att bli uttittad. Det kan bli en överraskning för en del såklart, som kanske förväntar sig att jag alltid är artist, att jag alltid vill bli plådad och så vidare. (Jag brukar säga att jag är väldigt vanlig privat, men Per håller inte med, utan vill förtydliga att jag är en ovanlig person som gör vanliga saker...) På möten pratar jag ofta om mig själv i tredje person, och inser att jag då pratar om varumärket Lena Philipsson. Men jag har varit i branschen i 25 år nu så det är en naturlig del av min tillvaro, och inget jag själv höjer på ögonbrynen inför.

Vad skiljer privatmänniskan Lena från artisten? Artisten Lena har på sig klackar och är mer glamorös i sin uppenbarelse. Smink, hår, naglar, kläder. Privat är jag bekvämt klädd, tar på mig täckbrallor på stan om det är kallt på vintern, nästan alltid platta skor, mjukisbyxor hemma.

Du har ju blivit frimärke. Kan man få en finare bekräftelse på sitt arbete?

Att hamna på frimärke är onekligen en speciell bekräftelse. Det var jag, Roxette och Jerry Williams som fick den stora äran. Jag kan konstatera att jag har minimalt med kläder på mig på det lilla märket.

Tror det var -91. Minns att Jerry och jag bland annat flög helikopter runt till olika platser under dagen, vilket passade mig oerhört bra eftersom jag för tillfället var agent 006.

När du blickar bakåt, finns det då någonting som du sagt eller gjort som du känt att "Fan, det där var inte speciellt smart"?

Självklart har jag begått misstag, där jag drivit igenom beslut som visat sig vara fel. Beslut om vilken singel som skulle släppas, eller vad jag skulle ha på mig eller göra på scen. Men jag kan inte säga att jag ångrar det, det är orimligt att tro att man ska gå en snitslad bana in i mål. Jag har lärt mig massor på vägen. Inte minst blir det roliga saker att berätta om i nya shower.

Du är ju gift med Per Holmnekt; syr du fortfarande egna kläder eller är det bara Odd Molly som gäller?

När jag träffade Per ägde jag inte ett enda Odd Molly-plagg. Det tyckte han var skönt, och det kan jag faktiskt förstå. Och nu skulle det nästan bli lite larvigt om jag plötsligt kom rustad från topp till tå i deras kläder. Så vi har något slags överenskomelse om att det inte kommer att ske. Jag syr heller inte några kläder själv längre... lagar, syr in, kortar och så – absolut. Men där stannar det. Alla kläder finns ju i Stockholm redan. När jag började sy mina scenkläder på 80-talet berodde det främst på att det verkligen inte gick att få tag på några showkläder i Vetlanda, så man fick göra dem själv.

Om du tvingas välja: tandtråd eller sytråd? Sytråd. Den går ju att använda mellan tänderna också!

Vad gör du för att koppla av, mer än att koppla av, alltså?

Jag tycker om att strosa i affärer och köpa något klädesplagg jag förmodligen inte behöver.

Eller att fika med vänner. Är du målmedveten i alla val du gör i din yrkesroll eller blir det som det blir?

Jag är ganska målmedveten. Men ofta indirekt. Mina mål genomförs nästan alltid med hjälp av en person jag samarbetar med. Jag är bra initiativtagare men usel på att se till att det händer i verkligheten. Där behöver jag en samarbetspartner som driver på, och som gärna har vinning av att jobba med mig också. Då uppstår en win-win-situation och allt kan hända.

Skulle man kunna beskriva dig som en tävlingsmänniska?

Ja, delvis! Jag hatar att tävla eftersom det handlar om en mätbar prestation, och jag vill inte vara sämst. Jag behöver inte vinna, men jag har svår ångest över att vara sämst.

Du förefaller ganska sportintresserad och lirar bland annat pingis!

Nej, jag är inte alls särskilt sportintresserad. Jag råkade vara bra på pingis i skolan när man skulle ta ut fem personer i klassen för att tävla i "bästa fyran" i Sverige. Och efter det fortsatte jag, eftersom det visade sig att jag hade talang. Jag slutade när jag fyllde 15. Men jag har ett antal plaketter hemma som jag vunnit ihop i olika zontävlingar i Småland. Svårt att tro för någon som hatar att tävla!

Du har gjort så många olika saker i det offentliga ljuset med egna shower; Schlagerfestivalen, programledare med mera. Finns det någonting utöver detta som du känner att du kulle vilja prova?

Någon gång skulle jag vilja prova att inte alls vara i branschen. Göra något helt annat. Se om det skulle fungera, om JAG skulle fungera... Men jag har ingen aning om vad det skulle vara för något. Det kanske får bli på ålderns höst. Alternativt skulle det vara roligt att coacha andra artister i framförallt scenframträdanden. Annars känner jag faktiskt att jag ständigt är i utveckling vilket betyder att jag kan göra samma saker om och om igen fast på ett nytt sätt.

Du håller på att spela in ett nytt album. Är det något nytt på gång rent musikaliskt?

Jag har försökt att leta mig fram till en ny "familj" vad gäller skiva, nu när Orup och jag har gjort slut. Det har inte varit alldeles lätt eftersom jag

söker en teamkänsla, ett gäng som tillsammans jobbar framåt – för mitt bästa, haha. Jag är oftast inte riktigt nöjd med att någon slänger åt mig en låt men i övrigt inte bryr sig. Jag är kanske bortskämd med nära samarbeten, eller så är det bara den ovan nämnda win-win-situationen jag väntar på.

Men arbetet med skivan har påbörjats. Absolut. Är det inte snart dags att sammanställa en box med dina skivor och kalla boxen för "Skivor från Vetlanda"?

Oj så fyndigt! Göran Frisk kanske har patent på titeln?

Ingen ny krogshow på G?

Faktiskt sitter jag och planerar nästa show just nu. Det är tänkt att den ska sättas upp i Stockholm nästa höst. Det är en massa vansinniga idéer som är i omlopp. De ska bara kokas ner till något begripligt först... jag ser mycket fram emot det. Jag älskar ju show, där är jag i mitt esse. Där kan jag få visa upp alla mina sidor (jag är ju lite komplex.).

Du har ju jobbat ganska intensivt med Orup under en längre period. Vad har ert samarbete betytt rent artistiskt för din utveckling?

Det har betytt att jag fått en massa bra låtar som jag kunnat jobba kring. För Orup vågar jag påstå att det betydde en comeback. För mig också. Win-win. Tack Orup!

Dyker du upp i Schlagerfestivalen 2011?

Vem vet? Jag har tävlat, jag har varit låtskrivare, jag har varit mellanakt, jag har varit programledare, vad finns det kvar? Studioman?

Om du ser framåt, hur kommer 2011 att se ut för dig?

Det blir ett år för varumärket Lena Philipsson.

Overall på.

Lars Yngve

Dan Treacy

Jag sitter med Dan Treacy i logen på Strand vid Hornstull. Han är märkt av ett hårt leverne men välklädd i Ben Sherman-utstyrsel. Sedan mitten av 70-talet är Dan Treacy gruppen Television Personalities ungefär på samma sätt som Mark E Smith är The Fall. Det började med att Dan Treacy och brodern Gerard och deras skolkamrater Ed Ball, Joe Foster och John Benner spelade The Who- och Pink Floyd-covers på fritiden.

De gav själva ut singeln "14th Floor" 1977 och det dröjde inte länge innan John Peel plockade upp den och låtar som "Part Time Punks" på sin radiostations spellista. Låtarna hade enkla melodier, hårda trummor, garagerock gitarrer som förde tankarna till Velvet Underground och texterna var humoristiska. När Television Personalities 1984 släppte *The Painted World* var gruppen antagligen som bäst. Det är en mörk, dyster skiva som berättar för lyssnaren om Thatcher-Englands mörkaste baksidor.

Dan Treacy är ändå ganska okänd men i likhet med Velvet Underground verkar hans fans antingen ha startat band eller blivit musikkritiker. Han är en uppenbar influens för Kurt Cobain men också för samtida artister som Belle and Sebastian, Pete Dorothe och electronicagruppen MGMT som nyligen släppte hyllningslåten "Songs for Dan Treacy" och Robbie Williams som kallat "Just Like Jeffrey Ingram" sin favoritlåt. Alan McGee som ledde legendariska indieskivbolaget Creation Records har jämfört Treacy med Nick Drake för att deras låtar är så emotionellt introspektiva. Men Drake var mycket fingerfärdig med gitarren, Treacy är självlärd och har en punkares gitarrstil även när han kompar akustiskt.

Efter att under 90-talet åkt in och ut ur fängelse för snatteri och levt på gatan som hemlös heroinmissbrukare gjorde Dan Treacy comeback 2004. År 2006 hintade The Guardian att Treacy på något sätt låg bakom gruppen The Arctic Monkeys. Anledningen skulle ha varit likheter i texter och att The Arctic Monkeys sångare Alex Turner inte står angiven som låtskrivare. Den teorin avvisar Treacy med att de bara hade samma skivbolag (Domino Records). Nu är Television Personalities aktuella med nya skivan *A Memory Is Better Than Nothing*. Treacy är bara lite full så jag påpekar att han ser ut att vara i fin form.

Nja, det vet jag inte. Jag släpptes precis ut från sjukhuset, säger Treacy och berättar osammanhängande att han inte befinner sig på turné. Han har bara åkt till Stockholm för en spelning tillsammans med sina vänner i svenska Sad Day For Puppets.

Jag har känt Sad Day For Puppets länge och det är ett fantastiskt band. Vi fixade deras första gigs i London så ikväll är det mer fest. Vi är i Stockholm för att fira tillsammans.

Hjälper du många nya unga band?

Inte så måna som jag skulle vilja hjälpa. Min gitarrist Texas-Bob och jag har startat en klubb på en pub i East London där nya band får spela. I East London finns stadens hjärta och själ och där bor jag numer.

I låtar återkommer du ofta till Chelsea.

Ja, där är jag uppväxt på 60-talet. Min syster var tillsammans med ett av Londons mest framträdande mods. De är fortfarande ihop och vi har bra kontakt. Sex år gammal såg jag Rolling Stones i Hyde Park 1967. Musiken jag lyssnar på är Northern Soul och modsmusiken från 60-talet men visst gillar jag också sånt som klassisk musik och country. Det var så fascinerande att växa upp i Chelsea. Mamma hade en kemtält och där jobbade jag på loven med att springa bud åt kunder som David Bo-

wie, Helen Mirren och Led Zeppelin. Jag fick vid 16 års ålder leverera kokain till John Paul Jones som ändå var den lugna i Zeppelin och stöda upp efter Jimmy Pages black magic-fester. Jag vet inga som har överlevt så mycket som David Bowie och Keith Richards. Långt innan punken inspirerade David Bowie mig att börja med musik. Jag såg hans sista konsert som Ziggy Stardust på Hammersmith Odeon och i konsertfilmen syns jag på första raden. Visst är Paul Weller och The Jam bra men plattor av Bowie som *Images*, *Low*, *Alladin Sane* och *Hunky Dory* slår allt annat.

"Jag refererar ofta till oskuldsfulla saker som små barn och djur. Jag föredrar barn framför vuxna."

Så det ligger viss sanning i låttiteln "I Was A Mod Before You Was A Mod"? Jag var antagligen mods före någon men jag var absolute inte den första. Men jag var den första fairytale princess...

Senaste skivan *A Memory Is Better Than Nothing* spelades in under ett år. Är du nöjd med resultatet?

Jag är en disträ person och har svårt att koncentrera mig på en skiva men visst är jag stolt. Det tog lång tid att göra skivan eftersom den till stor del är finansierad av oss i gruppen. Och så har jag ju alla dessa problem med droger, alkohol, depressioner. Albumet kommer från hjärtat och är en gåva till mina vänner i gruppen, Mike (Stone) och Texas Bob (Juarez) och de andra som hjälpt mig. Men ärligt talar lyssnar jag inte på mina egna skivor, om en person någon gång spelar något går jag hem. Men visst, det finns några bra låtar på plattan. "You're My Yoko" låter musikaliskt ganska lik Bowies och Mott The Hooples "All The Young Dudes".

Det är möjligt, antingen snodde jag musiken eller så drömde jag ihop den. Mott The Hoople var ett fantastiskt band. Punken var fantastisk men under en enda vecka 1974 såg jag Mott The Hoople, Sparks – som jag verkligen älskar, och Dr Feelgood. Vid den tidpunkten var

de mina tre favoritband. Sparks spelade ihop med Mott The Hoople. Dr Feelgoods gitarrist Wilko Johnson var fantastisk. Jag kan bara drömma om att lära mig det han kunde. I årtal har jag funderat på hur fan han gjorde.

Av dina texter får man intrycket att humor är viktigt för dig.

Ja, ifråga om musik är jag inte djup. Jag älskar min humor. Gruppen XTC gjorde en del bra musik och på planet hit läst jag deras roliga sångare Andy Patridges bok. Han ser den mörka sidan av musikindustrin och menar att han fick utlopp för frustrationen den skapade hos honom ge-

ha gjort något direkt dåligt, bara lite snatterier. Så en söndag gick jag på gatan med lite pengar på fickan, ren från droger och utan att ens vara sugen på att dricka. En ung pojke, Texas Bob, och flicka sa "hey, there is Dan Treacy". Jag vände mig om. De frågade om jag också var på väg till Syd Barrett-hyllningskonventet på Oxford Street. Jag hade hört talas om det men visste inte vad det låg så jag frågade om jag fick haka på. När Texas-Bob hörde att jag var hemlös lät han mig sova hos honom i några dagar och sen dess har vi varit vänner. Vi är som ett litet fotbollslag.

Appropå Syd Barrett. Är det sant att David Gilmour på 80-talet sparkade dig som förband för att du vid introduceringen av "I Know Where Syd Barrett Lives" berättade för publiken Barretts riktiga adress?

Ja, he he. Men det var inte så jävla hemligt. Många visste var i Cambridge han bodde. I årtal vallfärdade folk dit.

Skickade du dina skivor till Syd?

Jag träffade hans mamma och syster. Mamma är död men jag är fortfarande kompis med system Rose-Mary och hans svåger Ian. Som barn älskade jag redan i 6-års åldern Syd Barrett, han har varit en stor inspirationskälla. När jag sedan 16-18 år gammal hörde honom igen var det svårt att fatta att jag redan tio år tidigare lyssnat på honom. Hans låtar är ganska barnsliga grejer.

Om vi talar om några av senaste plattans låtar. På den Syd Barrett-influerade "Except for Jennifer" sjunger du "children are cruel but its adults who scare me" och på godnattvisanaktiga "Comeback To Bed" sjunger du "theres not too many of us left so we should stick together and leave the adults to worry". Barn är ett återkommande tema i dina låtar. Var din barndom lycklig?

De där fraserna sammanfattar min filosofi väl. Jag refererar ofta till oskuldsfulla saker som små barn och djur. Jag föredrar barn framför vuxna. Min egen barndom var lycklig fram till 8-9 års ålder. Sen gick jag i nya skolor fulla av ligister och idioter och på högstadiet och gymnasiet började jag få stryk. Den tiden var fruktansvärd. Bara jag tänker på den väcker det hemska minnen.

"The Girl In The Hand Me Down Clothes" påminner i arrangemang och sång om Burt Bacharachs 60-tal.

"När Texas-Bob hörde att jag var hemlös lät han mig sova hos honom i några dagar och sen dess har vi varit vänner."

Tack. Den är som en hyllning till Burt Bacharach. En fantastisk låtskrivare. Han är en hjälte på samma sätt som Brian Wilson, Prince och Eminem.

Titeln på nya plattan skulle ha varit något med Courtney Love. Vad hände?

Skivbolaget var inte nöjda med att den skulle heta "I fucked Courtney Love", he, he. Jag hade också gjort en liten låt som hette, "Courtney Gives Big Head".

Vi går vidare och åter tillsammans med övriga bandmedlemmar middag på Strands Bar. Treacy vill bara ha pommest frites. Hur lång tid tar det att skriva en låt?

Ungefär en minut. Jag skulle antagligen kunna skriva en hel platta på en vecka. Med den kreativiteten måste du ha mycket utgivet material?

Ja. Jag bär allt i mitt huvud. Det är därför det smärta så mycket i skallen. Där finns så mycket.

Har du några favoriter bland alla låtar du gjort? Nej. Det finns låtar som jag är ganska nöjd med. De låtarna jag gillar bäst är de som smärta mest. Så därför är det svårt att säga att jag gillar dom. Några av dom ska vi spela ikväll.

Efter konsert samlas vi i logen bland indiepoptjejer och svenska indiepopmusiker.

Treacy har huvudet fullt av idéer, vissa sticker han då och då in i konversationer med mig, bandmedlemmarna, fans och musiker som sitter samlats i logen. Han berättar om ett filmanus som beskrivs som "tidigare Guy Richie".

Det handlar om en gammal pubsångare i 70-års åldern som aldrig riktigt lyckades. Men så lyckas hans barnbarn som punk/indie-band. Den ska utspela sig hemma i East End och det är även en spökhistoria. Jag har polare som jobbar inom TV som har läst manusutkastet men sånt här tar tid. De kommer nog att ge mig 30 000 pund medan skivbolaget bara ger mig 500.

Berätta något fint minne från din över 30 år långa karriär.

Jag har bra minnen från gruppen. Som när vi spelade i Berlin samma dag som muren föll. Hela dagen kände man hur rykten spreds och att det skulle ske, en otrolig kväll. Jag umgicks med Nico i Berlin, träffade fans som Kurt Cobain och Evan Dando som båda var trevliga. Jag har fått se fantastiska platser. Idag är det svårare att resa men om två veckor åker vi och spelar i Japan.

Dan Treacy ser allt tröttar ut och verkar vilja gå tillbaka Zinkensdamms vandrarhem och säger till Texas Bob: Ska vi gå och slå sönder hotellet? Vi låter Cyril betala för det...

Cyril Hellman

Cyril Hellman släpper i april dokumentärromanen Mitt mörka hjärta (Reverb Förlag)

Foto av Cyril Hellman

JP, Chrissie & The Fairground Boys

Hon är en av de mest inflytelserika och framgångsrika kvinnorna i rockbranschen, men Chrissie Hynde har aldrig vare sig kompromissat eller vilat på lagrarna. Nu börjar hon om från början med sitt nya band JP, Chrissie & The Fairground Boys och lovar samtidigt att fortsätta hålla livsverket The Pretenders vid liv.

Fast det nya projektet står definitivt högt på prioriteringsslistan för närvarande.

Yeah, i alla fall för den närmaste framtiden, bekräftar sångerskan. Det känns rätt rent konstnärligt just nu, därför vill jag spela in en platta till så fort det går. Den här skivan är den lättaste jag gjort någon gång och J.P. är en fantastisk låtskrivare. Så jag älskar att hålla på med den här bandet.

Den "fantastiske" låtskrivaren Chrissie pratar om är J.P. Jones, en tämligen okänd herre i trettioårsåldern som gav ut ett album med sitt dåvarande band Grace på EMI för några år sedan. Skivan floppade dock och bandet fick kicken. Men då i samband med att omgivningen rådde honom att satsa på en solokarriär och bli popstjärna istället träffade J.P. Chrissie på en bar.

Jag var lite full, säger han. Men jag kände igen henne direkt. Efter det pratade vi hela kvällen. Sedan mesade jag henne när hon var på turné, och till slut träffades vi igen när hon kom hem.

Så Chrissie, ni hade kemi direkt? Inte precis. Det är svårt att få kontakt i en störig bar. Men jag det var roligt att prata musik med honom, så han fick mitt nummer. Efter det hade jag faktiskt svårt att komma ihåg hur han såg ut. Men han skickade över sina låtar till mig, och de knockade mig.

Mötet mellan J.P. och Chrissie fick förstas omgående helt andra dimensioner än de rent musikaliska. Den brittiska pressen adderade snabbt romantiska anspelningar till denna union, vilket naturligtvis var ganska givet. Inte minst med tanke på parets stora åldersskillnad. Om den då femtioåttåriga Pretenderssångerskan nu verkligen hade ihop det med "sin" tjugosex år yngre talang var det ju mumma för kvälls- och skvallerpressen. Chrissie själv medger gärna att kemins fanns där, men längre än så vill hon inte gå.

Jag blev fascinerad av honom efter ett tag. Jag har arbetat med många artister, men J.P. är den som varit klart lättast att ha att göra med. På ett sätt är det här en väldigt sött historia. Han är en ung sångare medan spelet börjar närma sig sitt slut för mig. Vi skulle kunna haft ett liv till-

sammans, men åldersskillnaden förhindrar det.

Fast oavsett vilket är texterna på albumet ändå väldigt personliga. Var det inte jobbigt för er att vara så öppenhjärtliga?

Nja, jag tycker mest det är en intressant story. Allt om oss finns på plattan, det var det som var poängen. Men vi är inte ett par och har aldrig varit det. Däremot är texterna sanningsenliga och explicita. Det är bara rock'n roll. Vi sjunger tillsammans, men det hade aldrig funkat att vara ihop på grund av åldersskillnaden.

Fast som sagt, relationen fungerar som en dans i studion. J.P. säger att han och Chrissie var helt överens vad gäller musiken. Det blev aldrig några diskussioner om sound, utan allt gick väldigt fort. Därför blev det färdiga resultatet en ren och skär överraskning. Att sedan jämförelserna med The Pretenders redan kommit som ett brev på posten är en annan sak. Men Chrissie bryr sig inte.

Nej, jag kan inte säga något om det. Sådana jämförelser får journalisterna stå för. Självt tycker jag vi låter som ett helt annat band, och det är viktigt för mig att betona det.

"Jag har arbetat med många artister, men J.P. är den som varit klart lättast att ha att göra med. På ett sätt är det här en väldigt sött historia."

Ni skrev större delen av sångerna på Fidelity (som skivan heter) i samband med en resa till Kuba. Berätta?

Well, vi äkte egentligen dit där bara för att hänga, men J.P. tog med gitarrist ändå. Allt blev väldigt oredigerat. Jag sde till honom "Jag vet inte vad du tycker, men det här känns som det bästa jag gjort". Dialogen i texterna är väldigt rak och rolig, men vissa tycks ha tagit dem väldigt allvarligt.

Peter Eliasson

Ett hugskott och en stad

Nyfikenheten födde ett hugskott, och hugskottet förde mig till en liten stad i västra Polen, och att ordet ”hugskott” finns belagt i skriven svenska sedan tidigt 1600-tal gjorde ju inte infallet sämre. Jag hade hyrt ett rum på Schivelbeiner Strasse i östra Berlin, och eftersom alla gator har sin historia tog jag reda på att just den här gatan hade anlagts 1903 och namngivits efter den då tysk-pommerska staden Schivelbein idag polska Swidwin.

Huvudgatan i Swidwin där praktiskt taget alla hus byggts efter kriget.

Alltså ville jag veta mer, se platsen som lånat sitt namn åt min adress tretusenfemhundra meter norr om Alexanderplatz.

Det var kallt när jag rullade ut motorcykeln från bakgården och drog nordost mot den polska statsgränsen.

Fram till Stettin (som staden en gång hette) var det bra väg men några minuter senare började provningarna. – Oh söte Jesus, som den fete kriminalpolisen Dalziel brukar utropa i Reginald Hills deckare.

På kartan fanns en väg markerad. Fast ”väg” var nog en underdrift, för det var som att köra på slingrande ålar – med halvmeterstora håll i beläggningen. Och efter Stargard blev det etter värre.

Nu kom jag ut på markavvägar där det underliggande materialet högst medgav en hastighet på trettio kilometer; med halvt indragen koppling och hjärtat i alla tänkbara halsgropar.

Om jag ska vara ärlig höll jag faktiskt på att ge upp flera gånger, övervägde att köra tillbaka till Stettin, kände fysisk rädsla efter flera genomslag i framgaffeln.

– Men fan också, sa någonting i mig. Du kan ju bara inte ge upp...

Och färdens fortsatte, skumpig och allmänt vidrig på dessa vägar som förmodligen inte åtgärdats sedan Röda Armén ryckte vidare mot Berlin på våren 1945.

Ibland stannade jag för att dra andan/röka/klunka vatten och då kom kvinnor – i min ålder – ut ur husen, slitna och med dåliga tänder, och tiggede cigaretter.

– *Bitte, bitte papyross*, kom det ur vädjande munnar.

Min framlidna hustru var halvt polsk-ryska. Alltså dröjer ett femtiotal polska glosor i en hjärnvindling tillsammans med den rudimentära ryska jag plockat upp under resor i österled.

Den mixen gick med nöd och näppe. Annars var språkförbistringen total. Varken tyska eller engelska fungerade; än mindre franska.

Jag svor flera gånger över omöjligheten att inte kunna tala med människor jag ville språka med när jag körde genom skamfilade byar med höns och

boskap på de ogräsbevuxna gatorna, drack muggkaffe på Mackas som heter Orlen, sa *spasibo* aderton gånger, och noterade att bensinstationernas namn lät som ett syntetmaterial. Samt att priset på drivmedel angavs i kubikdecimeter.

Dock var de alla, som ett resultat av övergången från plan- till marknads-ekonomi, uppkopplade till American Express.

Så kom äntligen den gröna skylten som sa SWIDWIN, tjugofem mil och sex timmar från Berlin, följt av intaxning i stadens kärna, där de båda hotel-len vid ett fräscht torg visade sig vara fullbelagda.

”Det var skräpiga bakgårdar och fallande puts, spräckta fönsterrutor lagade med tejp”

Obegripligt, tänkte jag eftersom jag inte hade en aning om att gästerna var skogsmullar på utflykt i ett skönt landskap. Tillika ett populärt rekreationsområde.

Uppgifven, trött och svettkitig såg jag mig omkring när plötsligt en vänlig herre dök upp med frågan *speak English?*

Jag nickade glatt och sa *hotell-hotell*, varp på polacken slet fram mobilen och hojtade *girlfriend-girlfriend*. Några fler ord kunde han inte på det engelska tungomålet.

Därmed bekräftades alla fördomar. För *girlfriend* + hotell var naturligtvis identiskt med horhus.

Men fel hade jag. För i stadens utkant låg ett nybyggt hotell, och *girlfriend* var damen i receptionen som på bruten tyska sa att *polnischer Mann telefoniert*. Sedan fick jag en stor stark och en macka med sylt. Varp på jag begick staden. Till fots eftersom jag högst ogärna kör med alkohol under skinnpajen.

Swidwin, tidigare Schivelbein, beskriver en märklig historia.

Här byggde vatterna en väldig borg, delvis av flyttblock, för knappt tu-

sen år sedan på ett markstycke kringflutet av floden Rega – senare utvidgad och bland annat säte för askaniska markgrevar.

Det var ett rikt jordbruksland som med tiden strösslades med bryggerier, handeln blomstrade och Schivelbein blev centralort, brändes av svenskarna 1630, fick järnväg 1859, och demolerades nästan helt under de hårda striderna mellan *Wehrmacht* och Röda Armén. Som blott lämnade borgen, stadsporten, ett gammalt industribygge av rödtegel och en handfull hus oförstörda.

Före andra världskriget bodde knappt tiotusen människor i Schivelbein, huvudsakligen etniska tyskar jämte en judisk minoritet – utsatt för pogromer redan 1881 och senare deporterad.

Efter kriget tillföll Schivelbein Polen, befolkades snart av polacker och inflyttade från Ukraina. Sam-

– *bitte*, det bästa ni har – visade den sig vara holländsk. Biffen var för övrigt husets dyraste rätt, kostade sjuttiofem kronor.

Och över spritflaskorna i baren hängde ett krucifix, markerande att detta är katolskt hjärtland.

Vid borden intill dinerade polsk övre medelklass, och åter kom frustrationen över uteblivna samtal.

Det blev dessvärre bara fraser, top-pade av ord som *Schweden* och Harley-Davidson. Jämte bordsgrannarnas frågor i stil med *Polen gut?*

Jag kan för litet för att överhuvudtaget kunna uttala mig om detta land. Men en sak är säker. Det kommer att ta minst två generationer innan denna stad och de byar jag passerade när vad vi i Sverige kallar ”skälig standard”. Att ungdomarna har fräcka jeans och moderiktiga sneakers räcker inte.

Fast nationalsången innehåller några ord som andas förtröstan: *Jeszcze Polska nie zginela* – ”än är Polen ej förlorat”. Vägt mot papism och medlemskap i såväl EU som Nato.

Ornamenten Schivelbein/Swidwin kommer slutligen båda från gammelpommeranskan och betyder ungefär något upphöjt omgivet av vatten. Alltså platsen där borgen byggdes.

Detta språk är i princip utdött i Polen men talas fortfarande i ett par små brasilianska samhällen till följd av utvandring under 1800-talet – därmed en parallell till den ålderdomliga svenskan i Ukraina.

Påföljande dag kom kallt ösregn, gjorde vägarna om möjligt än farligare. Och en vecka senare uttraderades halva Polens regering vid en flygkrasch när de skulle hedra de tusentals polacker som mördades av Sovjetstaten 1940 i Katyn nära Smolensk.

C-J Charpentier

C-J Charpentier har just utkommit med boken *Berlin Schivelbein – utsikter från östlig gata*

Foto: C-J Charpentier

Borgen vid floden Rega bildar infart till Swidwin.

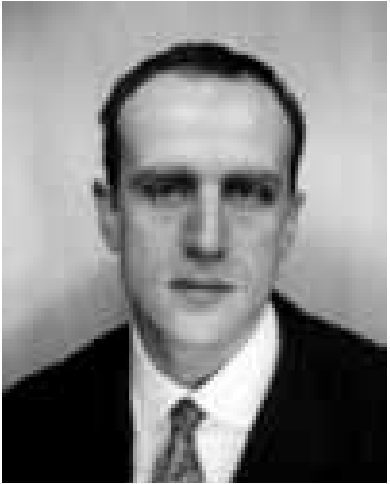
En av hundratals bakgårdar i centrala Swidwin.

Den medeltida stadsporten Brama Kamienna överlevde slutstriderna på våren 1945.

”Det var ett rikt jordbruksland som med tiden strösslades med bryggerier, handeln blomstrade och Schivelbein blev centralort, brändes av svenskarna 1630, fick järnväg 1859”

Jan Sigurd

Boris Vian

Jag skall spotta på era gravar

Att stiga på Parisexpressen på Hovedbanegården i Köpenhamn för första gången är en upplevelse av dimensioner. I alla fall för ett par ressigna artonåringar. Min kompis Adde och jag hade köpt biljetter i couchettevagn och när tåget lämnade Köpenhamn satt vi förvåntansfulla och pratade i korridoren, han på sin ryggsäck och jag på min. Det var en blå kväll efter en solig dag och Köpenhamn hade nästan känts som en förstad till Paris. Vi samtalade en stund medan mörkret föll utanför tågfenstret och stadsbebyggelsen övergick i åker och äng. Så var det dags att uppsöka sin liggplats.

Vi åkte till Frankrike för att se oss om och för att spela på gatorna. Gick båg-ge i gymnasiet och efter att ha som-marjobbat halva sommaren tyckte vi att vi kunde unna oss en tagluffarresa till våra drömmars mål.

Efter några dagar i ett hett Paris tog vi tåget till Rennes, en järnvägsknut mitt i Bretagne. Det var när Adde be-ställt en banana split och jag ett glas rödvin på ett café vid stadens torg som vi såg affischen: *Jag ska spotta på era gravar...* av Boris Vian.

Punken var inte uppfunnen men det innebar inte att man inte kunde ha vär-deringar i den riktningen. Och detta var utan tvekel en titel i vår smak. Inte nog med det. Boris Vian var en figur vi blivit synnerligen nyfikna på. Och det kunde vi tacka vår fransklärare för. Hon var en kraftig kvinna med stort hjärta och lär som enligt de elakaste av flick-orna i klassen "gick ända ner i skorna". Från ett av hennes pedagogiska ljud-band hade vi i klassrummet lyssnat på Boris Vian sjungande *Le Deserteur*, och eftersom vi bägge var pacifister tyckte vi det var en suverän protest-sång. Den drabbade oss i samma veva som vi skulle mönstra och jag vill inte påstå att den ensam fick mig att för-söka undvika militärtjänstgöring, men den var klart inspirerande. Men han var ingen vanlig protestsångare. Om krig-et hade han till exempel skrivit:

KRIGEN FUSKAS BORT

Det tycks mig helt enkelt vara på sin plats att snarast fästa alla goda med-borgares uppmärksamhet på det då-liga bruk man gör av deras skattepeng-ar. Krigen är dåligt organiserade; det finns överlevande bland de stridande. Sanningen är hems-k: från varje krig återvänder tusentals soldater friska och välbehållna ... Men vad kan man vänta sig... vid varje krig upprepas samma olyckliga fenomen: man inkal-trar amatörer en masse. Kriget är dock inte vad som helst; det är till för att döda folk och det är något man måste lära sig. Vad sker emellertid? I stället för att lägga alla de ömtåliga upp-gif-ter som samverkar till lyckade fälttåg i professionella händer, anställer båda sidor varje gång tusentals icke spe-

cialiserade hantlangare som under-visas av åldrade eller lågt graderade yrkeskrigare, det vill säga sådana som redan har fördärvat ett tidigare krig. För mig ligger det inget överraskande i en sådan motsägelse, upplyst som jag nu blivit genom dessa reflexioner; den uppkommer helt enkelt ur den sabota-geanda som upprätthålls av de överle-vande från gångna krig.

Jag har nedsvärtat amatörerna men ännu sorgligare är att vissa yrkesmän inte gör sin plikt. Det är förvisso oför-svarligt att en vanlig värnpliktig kom-

idol. Och denna kväll hade vi alltså möjlighet att se en film han skrivit manus till. Ingen av oss tvekade en sekund.

Jag kan egentligen inte säga så mycket om filmen. Den var från femtiotalet och handlade om ett gäng ungdomar som drog omkring på vilda partyn och uppträdde utmanande, enligt den tidens normer.

Jag ska spotta på era gravar, förstod jag långt senare, hade förutom konstnärlig tillfredsställelse också inneburit en hel del bekymmer och obehag för Boris Vian. Han hade först givit ut boken 1946 under pseudonym. Den hade genast orsakat skandal och blivit en succé. Romanen lär ha tillkommit på tio da-gar och publicerades som en översättning av den

”På grund av dess öppna tendens uppstod snabbt en moralkampanj mot boken, och det restes krav på att den skulle förbjudas och att författare och förläggare skulle åtalas.”

mer tillbaka oskadd från fronten; men felet är att man kallar in vem som helst och alldeles för många. Varje sådan taktik har fördelen att förstöra enorma mängder materiel och kosta myck-et pengar men nonchalerar det vä-sentliga: att bli av med den stridande soldaten!

Boris Vian hade genomskådat milita-rismens idé. Men i stället för att skriva gravallvarliga, pretentiösa pamfletter använde han diabolisk ironi och gärna sångens uttrycksform. Han nyttjade helt enkelt humor för politiska syften. Vilket också den amerikanske pianis-ten och låtskrivaren Tom Lehrer samt stäuppkomikern Lenny Bruce gjorde. Det var deras bruk av humor som red-skap som tilltalade oss. Humor med ett ärende – dock inte tvunget politiskt. Men en meningsskapande humor.

Det var något annat också med Bo-ris Vian. Han hade spelat jazz på trum-pet och skrivit surrealistiska romaner. Allt det som vi ville göra. Därför hade han på kort tid blivit vår gemensamma

dittills okände, unge svarte författaren Vernon Sul-livan. Vian stod som bokens översättare. Det är en hämndroman där författaren moraliskt tar ställning för Amerikas rättslösa och förtryckta svarta.

Redan från början misstänkte man att Vian inte var översättare utan upphovsman men det tog lång tid innan Vian erkände. På grund av dess öppna tendens uppstod snabbt en moralkampanj mot boken, och det restes krav på att den skulle förbjudas och att för-fattare och förläggare skulle åtalas.

Medan hetskampanjen mot boken pågick som värst inträffade ett uppmärksammat mord på ett ho-tell i Montparnasse. En gift man som tagit in på hotel-let med sin älskarinna dräpte henne på rummet och försvann. Han hade sagt till portieren att kvinnan be-hövde vila och inte fick störas. När man så småning-om bröt sig in hittade man Boris Vians bok på natt-duksbordet bredvid liket, uppslagen på just det ställe där det fanns en beskrivning av ett mord som genom-förts på samma sätt. Senare hittade man gärnings-mannen dinglande från en trädgren i en skog utanför Paris. Han hade tagit sitt liv.

Den tragiska historien gav nytt syre åt kampanjen mot romanen. Och på samma sätt som Lars Norén fick klä skott för polismorden som ägde rum i svenska Malexander, blev Boris Vian syndabock genom det som engelsmännen benämner *guilt by association*.

Det dröjde dock ända tills 1949 innan boken blev totalförbjuden och på nyåret 1950 väcktes åtal mot Vian och förläggaren Jean d'Halluin. De dömdes båda till dryga böter för att ha sårat tukt och sedlighet. Vian fick böta 100 000 francs, vilket var en ansenlig summa på den tiden.

Den sedlighetssårande författaren var i själva verket, som ju ofta fallet är bakom braskande rubriker och den spekulerativa pressens tal om monster, en mycket vänlig och tillmötesgående person. Sartre och Simone de Beau-voir tillhörde hans vänner och den se-nare har beskrivit honom i följande or-dalag: "Jag fann ingenting affekterat i hans långa släta och vita ansikte, bara en oerhörd ålskvärdhet och ett slags envis öppen hjärtighet."

Boris Vian skrev musik, sånger och böcker. Romanen *Jag skall spotta på era gravar* blev dock det verk som kom att följa eller förfölja honom till hans död. Man kan nästan säga att det blev hans död.

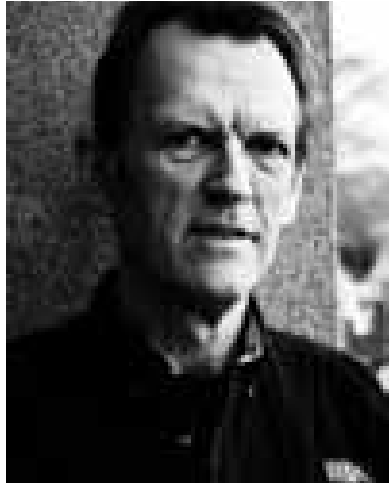
Tidigt insåg man att romanen var möjlig att filmatisera. Ett filmmanus-kript baserat på boken skrevs av Vian och Jacques Dopagne, men ingen av dem tycks ha haft något med själva in-spelningen att göra. Från ax till limpa var det som oftast inom filmbranschen en lång och skumpig väg. Man bytte producent och regissör och till och med skådespelare under resans gång.

Sommaren 1959 var filmen äntligen klar och den 23 juni samlades alla som arbetat med filmen för en förhandsvis-ning på en biograf i Paris. Vian hann bara se tio minuter av filmen innan han kollapsade i en hjärtattack och avled i biografsalongens mörker.

Detta visste Adde och jag dock ingenting om när vi sorglöst reste vi-dare med gitarr och munharmoni-ka, dragspel och flöjt, den där som-maren femton år efter den fatala premiärvisningen.

Jan Sigurd

Thomas Millroth

En fika för att skölja ner självtillräckligheten

Alldeles nyss har det varit "konstbråk". Att det var i Ystad och handlade om att pumpa upp en hurtfrisk souvenirflicka från fritidsutställningen 1936 var väl en tillfällighet. Visst är det förvånande hur kulturnämnden med sin ordförande kan framhärda i sina avsikter trots arga insändare, kritiska krönikor och avvisande artiklar, som alla är överens: Lägg ner projektet! Låt Fritidsflickan vara i fred. Ändå. Ändå suckar nämnden med en dåres envishet sitt bejakande. Som sagt, det kunde vara någon annanstans.

Det har varit på många andra ställen.

Alltför ofta och lätt, tänker jag, med-an jag hämtar påtår. För dessa dystra tankar krävs inspirerande lokaler. Ty dysterheten över människors självklok-het kräver lämpliga omgivningar som tröst och stöd.

Med hunden Asta som sällskap har jag flytt in på Simrishamnsgatan 3 i Malmö. Här är ett underbart liv. Två unga förälskade kvinnor kysser varan-dra innerligt. Någon sitter försjunken vid fönsterbordet med sin dator.

Då jag kommer med koppen skall-rande av varmt kaffe får jag syn på en vän. Naturligtvis kommer konstbråken upp på bordet.

Det var inte så många år sedan Ilmar Reepalu och hans kompisar beställde en stor målning av konstfabrikören Gu-nilla Mann för pengar som hellre kunde hamnat hos någon av stadens många konstnärer. Det blev också ett herrans liv. Jag minns, att jag uttalade mig i pressen. Det fanns de i Malmö som tog illa vid sig, för jag var då chef på Ystads konstmuseum, gubevars. "Någon" i Malmö ringde upp "någon annan" i Ystad och menade att jag borde hålla mig till mitt och skita i vad de gjorde i Malmö. Sådana är de, de självkloka.

Det gör väl inget med litet själv-kloket. Det kan ju tas för vanlig för-domsfullhet, obildning eller allmän oppositionslusta. Kul att bolla mellan varandra över ett kafébord eller på en bråkig fest. Det tokiga är att egenska-pen så ofta odlas på allvar av politiker. I alla fall då det gäller konst och kultur!

Min vän på Simrishamnsgatan 3 konstaterade att denna självkloket växt ur övertygelsen om den folkvaldes särskilt representativa normalitet.

Deras smak, tyckande och ofta bristande kunskap är representativ, då de ju är valda. Det är de överty-gade om.

Hur kan annars nämndens ordförande i Ystad gång på gång upprepa sitt: Men jag tycker ändå!

Det är inget fel i sig att inte veta, tänker jag och kän-ner mig tjugis en ljus sekund.

För varje gång jag själv slirat i diket, har jag blädd-rat i Nationalencyklopedien, Wikipedia eller varifrån jag just då måste tanka energi. En hjärna och ett hjär-ta som inte vill fylla på blir som en fisk på torra land.

Så långt kommen i funderingarna sitter jag ensam på kaféet. Beställer en vegetarisk pizza och en extra stark latte. Måste ha energi.

Funderar på en lämplig soundtrack till blandningen av upprördhet, ilska och trivsel. Krånglar upp min bär-bara CD-spelare, känner mig urmodig, men stoppar in Frankie Rose and the Outs nya album. Det är som vätgas. "You can make me feel bad" sjunger hon för mig. Det låter som att piska vispgräddde i ursinne. Och jag känner hur hon håller med mig. Snart har hon lagt upp en lunkande tröstevandring så att latten svalnar medan pizzan segt knastrar mellan tänderna: "Save me"! Ja tack. En bön jag behöver för att rädda mig un-dan tankarna om de oklokas självkloket.

Jag klappar eftertänksamt hunden Asta, som satt sig på stolen bredvid mig, söker min blick, slickar mig, kryper ihop i mitt knä, sedan hon fått smaka på pizzan.

Hon tycker inte om Frankie Roses övertonsrika sound, så jag bläddrar fram litet mer tung bas och rå sång. Det ger också mod. Dani Wilde får bluesstöna och yla om att rädda sig själv och avvisa allmän idioti och bedrägliga människor.

Dessutom får hjärtat fina injektioner. Jag tänker på de förälskade kvinnorna vid bordet bredvid. Två halv-tomma kaffekoppar står kvar sedan de gått. Och jag knappar fram Dani Wildes kokande "Red Blooded Woman".

Omgivningen börjar kännas trösterik igen.

Det behövs kafébesök till det.

Med ironiskt gitarranfall buffar Wilde bort alla idi-oter från dagordningen i "Some Kinda Crazy"; det

handlar visst om kärlek och svekfull vardag, men går att översätta till kraft-piller för alla inålvor i kroppen inklusive hjärnan.

Ensam i mitt hörn med hunden på Simrishamnsgatan 3 bläddrar jag bland de små bokhäften, jag brukar ha med mig, för jag kom att tänka på en recension av min bok. Där anmärktes att frihetsdrömmen vore en romantisk rest, otidsenlig, och de som drömde denna dröm kallades outsiders, ett all-deles förkastligt begrepp. Den miss-uppfattningen måste rensas ur syste-met, innan jag kunde gå. Vände mig till hunden Asta, som nu uppmärksam-t viftade på svansen åt mig.

Vad vill du, husse? Jo, förklarade jag. Lyssna på Pia Tafrup: Jeg svømmer længere ud: Så langt luften bærer, Er det sidste ord ikke sagt. Visst, tänkte Asta, men påminde mig genast om vår ständige följeslagare Axel Liffners hoppfulla: Sjöar, många sjöar, har en storlek Som oceaner sällan når upp till.

Gäller icke somliga kommunalpolitiker, påpekade jag. Men knappt har jag hun-nit viska det till Asta förrän Dani Wilde i hörlurarna ruskade gitarren i ett stryp-grepp och gav mitt system total ljud-storm långt uppe i diskanten "I don't even care...."

Det fick bero vid det. Ut igen, kände värmen och kaffedoften runt mig. Ilskna franska anarkistglosor gjor-de sig påminda i mina öron – mort aux vaches nänting – jag vill inte ens översätta, tillfälligt döv drog jag in höstluften.

Hunden fick leda mig rätt! Hon viftade förtroendefullt på svansen.

Kom igen. Dags för nytt soundtrack! Bow wow to you all!! Var lade jag nu min Big Mama Thornton-skiva?!

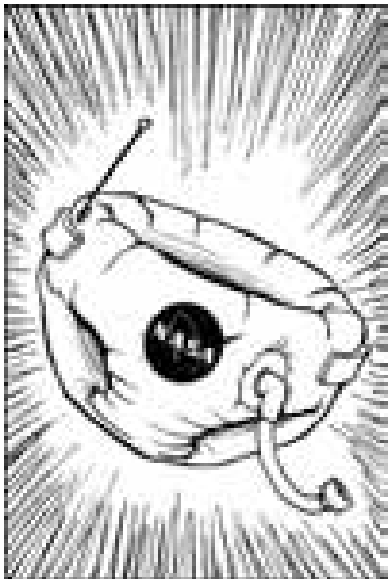
Thomas Millroth

Kalle Lind

Människor som gått till överdrift: Lisa Nowak.

Ibland går folk för långt. Ibland brer folk på. Ibland tar folk i. Ibland blir det liksom för mycket, för lite, för stort, för ogenomtänkt och för fnoskigt. Kalle Lind är aktuell med boken ”Proggiga barnböcker” (Roos & Tegnér), men har i år också gett ut ”Människor som gått till överdrift” (R&T). Där lyfter han fram en skara människor som gått längre än nån bett dem om. Denna gång: Lisa Nowak, överdrivet svartsjuk astronaut.

Rymdkvinnan Lisa Marie Nowak, 43 år och trebarns-mor, var NASA-anställd och började 2005 prassla med rymdgubbekollegan Bill Oefelein. En dag råka-de hon se Oefe-leins hela e-postkorrespondens med ytterligare en rymdkollega, Colleen Shipman. No-wak drabbades av svartsjuka. Hon visste att Colleen Shipman befann sej i ett flygplan på väg mot Orlan-dos flygplats. Nowak tittade på en karta och konsta-terade att det inte var mer än 140 mil dit.

Lisa Nowak bestämde sej för att prata ut med Col-leen Shipman. Och om hon nu ändå skulle ta sej 140 mil, så kunde hon lika gärna passa på att kidnappa henne samtidigt.

Hon var som sagt svartsjuk. Våldigt svartsjuk. En astronaut måste vara beredd på att fatta snab-ba beslut. En sekunds betänketid för mycket kan vara skillnaden mellan ett jordeliv och en himlafärd. Råkar någon glömma ett källarfönster öppet på rymdkap-seln, så måste man kvickt vara framme och slå igen det. Har någon glömt att ta med schackbrädet, så måste man raskt rita sextifra rutor på ett papper.

Lika kavat och rådigt hanterade Lisa Nowak sin framvällande svartsjuka. Beslutsamt plockade hon ihop allt man behöver för en 140-milsfärd – t.ex. pe-ruk, luftpistol och slagboor – och satte sej i bilen. Mest uppmärksammat blev hennes val av resetoalet: 20-30 blöjor av den sort NASA utrustar sina astro-nauter med för start och landning (som av Aftonbla-det döptes till ”rymdblöjor”, enligt uppgift ingen of-ficiell term).

Nowak hann hota kollegan Shipman lite med ”nån sorts sprej” (Aftonbladets term) innan hon häktades för bl.a. mordförsök och stämpling till kidnappning.

NASA satte omedelbart igång en stor utredning bland de anställda för att se om där fanns fler som hade brutit eller skulle kunna tänkas bryta mot lagen. Eventuellt lät man också sätta upp ett stort anslag i fikarummet där man underströk att NASA inte tillåter sina astronauter att kidnappa varandra och att rymd-blöjorna inte får lämna rymdbasen utan medgivande av platsansvarig.

Varför skrevs det då i svenska tidningar om denna, visserligen bisarra, men trots allt ganska avlägsna händelse? Det fanns två skäl: 1) det gick att associe-ra Nowak till Christer Fuglesang och därmed antyda att han hade nåt med det hela att göra (Oefelein hade en gång åkt rymdfärja med Fuglesang och tio andra), 2) hon hade blöja.

Men att historien blåstes upp hem-ma i USA hänger också ihop med nåt annat. Lisa Nowak var nämligen den förste astronauten nånsin att ertappas med en brottslig handling. Och astro-nauter får inte begå brott.

Nu ligger ju i själva begreppet ”brott” att det är en olaglig handling. Kravet att vara oantastliga, ofelbara, rättrådiga – hjältar – vilar dock extra tungt på astronauternas axlar.

Det där kan man ha sina funderingar på. En sak är att man begär att poliser och politiker ska vara särskilt uppmärk-samma på vems pengar de tar emot och vilka damer de lägger sej med (lat-hund för den osäkre: hittar du henne

”Lät man också sätta upp ett stort anslag i fikarummet där man underströk att NASA inte tillåter sina astronauter att kidnappa varandra och att rymdblöjorna inte får lämna rymdbasen utan medgivande av platsansvarig”

via en kille i diamantbågade solglasög-on och illröd hatt så kan hon vara olag-lig) – men astronauter?

I en mer sansad värld än NASA:s är begreppet ”hjälte” mest ett begrepp från fiktionen – Buzz Lightyear, Ara-gorn, Ivanhoe, Bobo – och möjligen från äldre män med flint och hästsvans som kallar Dylan ”gammal hjälte”. Men för det officiella USA är hjältemyten i högsta grad en sanning: folk som frivil-

ligt åker upp i rymden för att göra sånt man nu gör i rymden – spela korre-spondensschack (Fuglesang), se hur ball det ser ut när man kissar i tyngd-löshet (alla andra) – ska vara hjältar och bete sej hjältemodigt.

Och att planera för att kidnappa folk räknas bara som hjältemodigt om den man ska kidnappa är arab.

Kalle Lind

N.Chomsky

(Noam Chomskys nya bok *Hopes and Prospects* har nyligen utgivits. Chomsky är professor emeritus i lingvistik och filosofi vid Massachusetts Institute of Technology i Cambridge, Mass.)

Översättning: Lotta Askaner Bergström

Kina och den nya världsordningen: del 2

Demokratin är det mest envisa av alla ”hot” mot den rådande världsordningen – om den inte står under imperialistisk kontroll, förstås. Ett annat hot som lurar överallt är självständighet. Och rädslan för just demokrati och självständighet har styrt de imperialistiska makterna i alla tider.

I Sydamerika, USA:s bakgård sedan lång tid, växer oppositionen bland USA:s undersåtar. De tog ännu ett steg mot självständighet i februari när Gemenskapen för Latinamerikas och Västindiens stater bildades. Alla län-der i regionen är medlemmar, utom USA och Canada.

För första gången sedan de span-ska och portugisiska erövringarna för femhundra år sedan håller Sydame-rika på att integreras, vilket är ett för-stadium till att bli självständigt. De har också börjat ta itu med kontinentens interna skandal: att en kontinent som är så rik på naturtillgångar ägs och styrs av små elitistiska grupper i ett hav av misär.

Relationerna mellan syd och syd ut-vecklas också. Kina har en ledande roll i den utvecklingen, både som konsu-ment av råvaror och som investerare. Kinas makt ökar snabbt. I vissa länder med stora naturtillgångar har de större inflytande än USA.

Förändringarna i länderna i Mellan-östern är ännu större. För sextio år se-dan skrev den inflytelserike ekonomen A.A. Berle, att om man kunde få kon-troll över Mellanösterns oöverträffade energieresurser, skulle man få ”bety-dande makt att styra hela världen”.

Om ett land förlorar den kontrol-len så borde, enligt Berles antagande, dess världsherravälde vara hotat. På 1970-talet nationaliserades de flesta av oljetillgångarna i Mellanöstern, men västvärlden behöll ändå ett stort infly-tande. 1979 ”förlorade” man Iran när shahen och hans diktatur störtades. Shahens regim infördes genom en mi-litärkupp av USA och Storbritannien

1953 för att man ville behålla makten över landets rikedomar.

Men nu håller USA på att förlora kontrollen också över sina tidigare på-litliga underlydande.

De största oljetillgångarna finns i Saudiarabien, som har varit ett lydland till USA ända sedan USA ersatte Stor-britannien i ett mini-krig som ägde rum samtidigt som andra världskriget. USA är fortfarande den överlägset största investeraren i Saudiarabien och lan-dets största handelspartner. Saudia-ra-bien stödjer i sin tur den amerikanska ekonomin genom investeringar.

”Kinas makt ökar snabbt. I vissa länder med stora naturtillgångar har de större inflytande än USA.”

Numera går dock mer än hälften av den saudiska oljeexporten till Asien, och man planerar att bli ännu större österut. Irak kan också gå den vägen, om de lyckas bygga upp sitt land efter USA:s och Storbritanniens förödande sanktioner och invasion. Och genom USA:s politiska utspel drivs Iran åt samma håll.

Kina är idag det land som importerar mest olja från Mellanöstern, och sam-tidigt den största exportören till om-rådet i stället för, som tidigare, USA. Handelsförbindelserna utökas snabbt; de har fördubblats under de senaste fem åren.

Konsekvenserna för den rådande världsordningen är stora. Stor bety-delse har också samarbetsorganisa-

tionen *Shanghai Cooperation Organization* (SCO) som bildats, lite i skymundan. I SCO ingår största de-len av Asien, men USA får inte vara med. Det är ”en ny energikartell där både producenter och konsumenter ingår”, noterar ekonomen Stephen D King som har skrivit boken ”Att tappa kontrollen: Hot mot västvär-ldens rikedomar”

Bland västerländska politiska taktiker och kom-mentatorer har 2010 kallats för ”Irans år”. Hotet från Iran anses vara den största faran för den rådande världsordningen. Iran har högsta prioritet i USA:s ut-rikespolitik. Och Europa följer som vanligt artigt i spå-ren. Det är officiellt erkänt att hotet inte är militärt: det är snarare ett hot om självständighet.

För att upprätthålla ”stabiliteten” har USA infört

augusti varnade utrikesdepartemen-tet om att ”Om Kina vill ha handels-förbindelser runtom i världen måste de också skydda sitt eget rykte, och om ett land får ett rykte om sig att man gärna undviker och kringgår sitt inter-nationella ansvar, då kommer det att få konsekvenser långt fram i tiden ... det är helt klart vilket deras internationella ansvar är” – nämligen, att lyda USA.

Kinas styrande kommer inte att bry sig om sådana uttalanden, som vittnar om en imperialistisk makt som desperat försöker klamra sig fast vid en auktoritet den inte längre har. Att Kina vägrar lyda USA:s order är ett mycket större hot mot det imperialistiska her-raväldet än Iran. Kina, som en växande stormakt, avfärdar nu USA:s krav med förakt.

Distribuerad av the New York Times Syndicate

© 2010 Noam Chomsky

MÅNGSYSSLARPOLITIKERN

Jag instämmer helhjärtat med Aristoteles när han säger att det är en stor njutning att lära sig något. Därför vill jag slå ett slag för mångsysslaren. Ty mångsysslaren lär sig hela tiden. Och i likhet med Aristoteles vill jag hävda att konsten är viktig. Att man bör föredra att efterbilda sannolika omöjligheter framför osannolika möjligheter behöver man inte vara en idiot för att förstå. Därför vill jag peka på vikten av en bred kultur.

Gång på gång läser man om politikers okunnighet när det gäller kultur. Man hävdar att de läser för enkla böcker, har för vanliga favoriter bland konstnärerna eller överhuvudtaget aldrig läst nyare serietidningar. Okunnigheten saknar undantag. I alla händelser verkar många tro så.

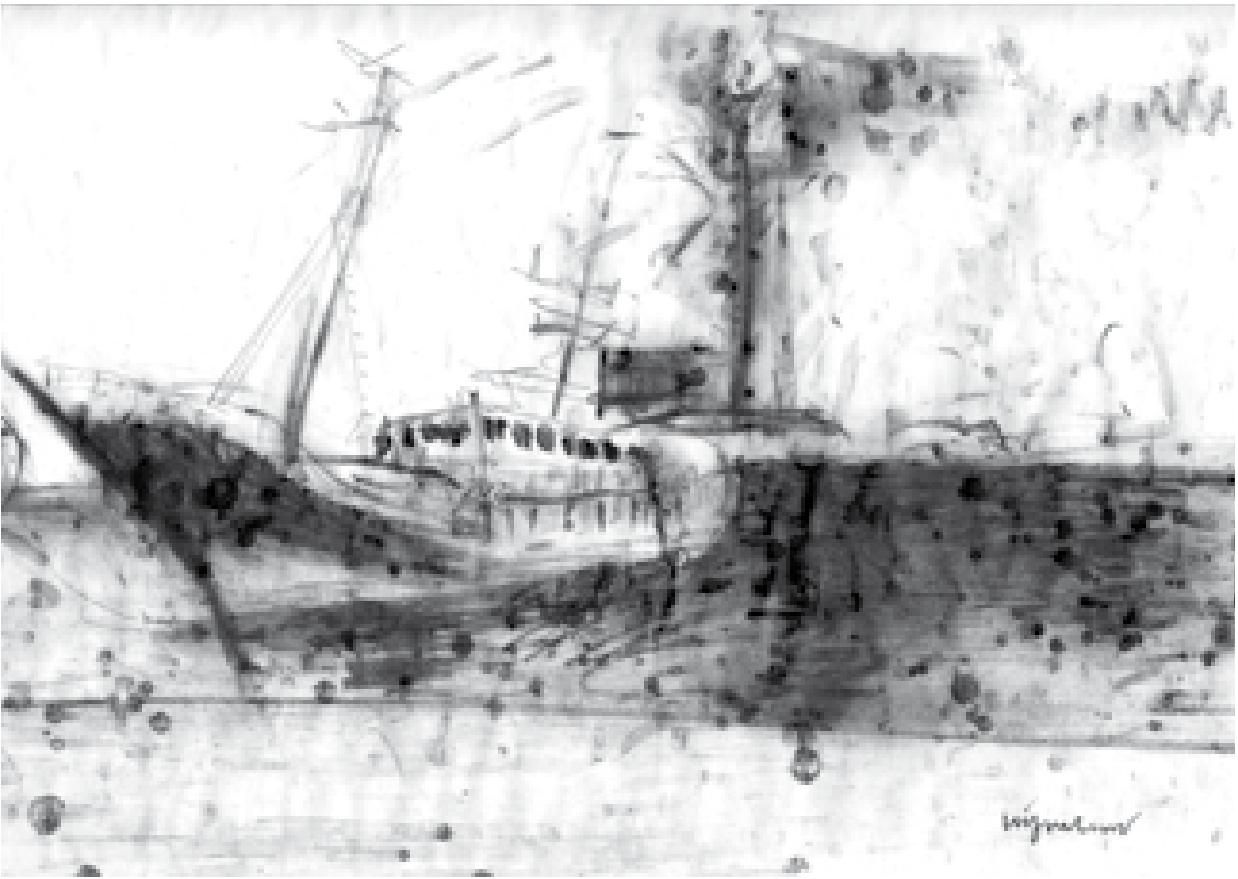
När jag läste om just politiker och serietidningar kom jag att tänka på mina gitarrhjältar Johnny och Conny i bob hund som i en tidskrift, propfull av produktplacerade apdyra förstärkare och tips- och tricks-intervjuer för att nå det perfekta ljudet, förklarat att hemligheten bakom deras gitarrspel var att de inte övade så mycket. De hävdade att man blir en bättre gitarrist av att läsa Fantomen än att öva på att spela gitarr. Ett brottartungt argument för mångsysslaren. Gitarristen som övar skalor för att kunna spela snabbt kan aldrig lära sig spela annat än snabbt. Men gitarristen som över genom att syssla med något annat kommer ha så goda idéer att snabbheten lätt hinns förbi. Och av goda idéer kommer roliga lösningar och av roliga lösningar kommer en bred kultur som spretar och är intressant och tankefrämjande. Mångsysslartanken kan man överföra till andra yrken. Ja nästan alla tjänstemän till exempel, skulle må bra av att inte nöja sig med det enda ena, för att inte tala om alla dessa politiker man läser så mycket om i tidningarna.

För tänk om ministrarna när de författade kulturutredningen la ifrån sig sina kavajer och istället för att med stressmagar springa över arbetsdagen satt sig ner under ett träd och tittade upp, fascinerade av löverket över dem, och faktiskt funderade över kulturen och fick idéen att löverket över dem representerar den breda kultur vi har och att det vore synd och skam att låta kulturrådet ständigt stå i höst med ett par näringslivstödda löv fullt fasttejpade på de kala grenarna.

Tänk om skolministern på ett av sina skolbesök, istället för att träffa elevrådsordföraren som i lila slips och lillgammal ton förklarar att samarbetet med näringslivet är friktionsfritt istället gick och satt med på en lektion om adverb och sedan, efteråt, i korridoren frågade alla elever: handlar det här om dig? medan uppkastade snusprillor droppar från taket och en kvarglömd jacka dränks i toaletten under högljudd jubel.

Och tänk om, i en värld full av mångsysslare och osannolika möjligheter, busschauffören är miljöministern och att skolministern som blivit så intresserad av skolan sedan han faktiskt tagit sig tid att vara där, nu sitter på sätet bredvid dig i bussen på väg mot den kvällskurs i ABFs regi han håller i om antikens litteratur och höjer handen till hälsning till kulturpolitiker-na som sitter under kulturträd och gynnar sannolika omöjligheter.

Jerker Kaj

Lördagar

Vi ses var lördag, ritblock under ena armen, stol, var sin, under den andra, kolbitar och svartbläckspenna i fickorna.

Vi slår oss ner, någonstans, öppnar blocken, och tittar, frågar varandra:

– Är det här eller vad säger du?
En av oss börjar rita. Den andre undrar: Ritar han? Vad är han ute efter? Vad är jag själv ute efter?
Vi sitter tysta länge tills en av oss frågar:
– Varför gör vi detta?
– Pennorna lever sitt eget liv, säger Leif.

Hans Axel sitter som ett frågetecken och betraktar sin kolbit så länge han förmår hålla den stilla.

Vi tjuvtittar i varandras block och ser, att vad som finns i den enes knappast liknar vad som finns i den andres.

Oj, säger den ene. Oj, säger den andre. Det blir en av våra stående lördagsreplikor.

Fika ur ryggsäcken, kaviar ur tub på hemmabakat bröd, hårdkokta ägg, och vi ger oss ro att titta mer på vad som finns i blocken och Hans Axel tittar närmre på den erfarne tecknaren Leifs linjer, inget darr på kolbit och penna där, säger han, och Leif svarar att erfarenheten ingenting betyder. Sedan tiger han en stund, innan nästa ord kommer.

– Ögonblicket, säger han, det är det som avgör.

Sedan funderar vi över ordet ögonblick som om vi aldrig hört det förut, ögon blick.

Solen rör sig. Trädsuggorna rör sig. Det kallas tid.

Ett ögonblick.
Det betyder vänta.
Väntan på att kolbiten eller pennan börjar röra sig över pappret?

En lördag tog vi oss till Sandhammar-n, där horisontlinjen är så vid, att den

rundar sig, så att man där kan tro sig sväva över klotet, allt är avstånd, fastän vi slagit oss ner i sanden. Land och hav rör sig. Tecknandet blir som ett letande efter fast mark, eller vad? Efter en berättelse om svävningen, eller vad? Om själva letandet, efter vad? Sanningen om den blåsiga härligheten? Kolbitarna rör sig. Hans Axel försöker fånga rörelserna i sand och strandgräs, men har inte ro att titta i sitt block. Han överlåter hela ansvaret åt kolbiten, tittar bara in i vinden.

Pappersarken fladdrar. När vinden för Hans Axels blick ner i Leifs block stannar den på bilden av ett landskap med en livboj under Sandhammarens himmel.

Vi färdas hemåt, Leif talar om seendet, tunnelseendet, och frågar sig om bildtänkandet innebär gränsdragning.

Hans Axel hittar inget svar då. Han kör, ser asfalt och ihjälkörda igelkottar. Men han känner igen Leifs fråga från förr när han var ute på reportage med fotografer, som knäppte som om de trodde, att det var nästa bråkdel av sekund som skulle visa sanningen. Någon av dem sa, att han egentligen, ock-så när han ingen kamera bar med sig, alltid såg som genom lins. Begränsning? Skärpning, ser du, sa han.

Så sitter vi en lördagseftermiddag vid innerhamnen i Simrishamn, full av fiskebåtar, en gammal skuta, ett sjöräddningsfartyg. Den gamla skutan ser ut som den alltid gjort. Det är kanske bra att mjuka upp kolbiten med den. Men resten? Alla förar ser nästan vanliga ut, men aktrarna kan likna vad som helst, och masterna, de bär trådar åt alla håll och kanter, korta trådar, långa trådar, trådar till skärmar, trådar till andra trådar, upp till masttopp, ner till reling, och ligger två eller tre sådana båtar intill varandra, då gäller det för tecknaren,

att bestämma sig, allt eller intet, och så sätter kolbitarna fart, och två herrar går förbi och böjer sig lite in över bilderna, som inte liknar några bilder än, och den ene säger, så där förtroendefullt som om han överlämnade en hemlig kod till den andre herrn:
– Modern konst.
Vi förvånas över att våra bilder klas-sas så, när det i själva verket är master-na som är konstiga, inte vi.

Vi firar lördag. Det betyder, att vi gör vad vi vill, ritar, och vi gör det tillsammans, eftersom ensamhet över ett ritblock har man nog av ändå, och vi ritar vad vi vill, ingenting utom lusten att rita styr oss, vi försätter oss ibland i svåra lägen men vi säger inte mycket, än är det den ene, än den andre som suckar: det här är inte min dag. Men vi ritar, det är lördag, det får bli som det vill och kan, och för båda är det ofta så, att vi börjar trevande och snart inser vi, i varje fall Hans Axel, att han börjat fel, och han börjar om och om igen och sedan upptäcker han att han slutit sig inne i ett tillstånd då ingen tvekan finns, ingen korrigerande makt och ingenting annat än ritan-det finns men så ibland händer något märkvärdigt. Kolbiten stannar och säger: Nu räcker det.

Är det så för dig också, Leif?

Han nickar.

Hans Axel Holm

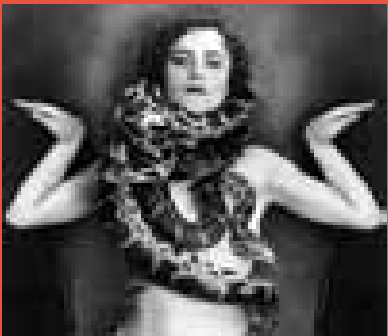
JACQUES WERUP

Katten

Jag har länge velat skriva en dikt om kattens uthållighet. En hyllningsdikt. Nu ska det ske. Vid mitt skrivbord har jag en rörande bild av en strimmig kattunge. Jag betraktar bilden och fattar pennan. Så irriterar jag mig på det oupphörliga jamandet utanför dörren mot bakgården. I två veckor har en av kvarterets övergivna katthonor – exakt likadan som på min bild – bitit sig fast vid vår ytterdörr. Vi vill inte göra henne alltför bofast hos oss, tillfälliga hyresgäster. Bara när vårt dåliga samvete riktigt plågar oss, bevekar hon oss och får en tallrik matrester, "den jävla katten". På det viset överlever trashankarna: envist och på nåder, på smulor, vintern igenom. Till våren har segheten triumferat. Den tilltufsade bakgårdskatten kommer tack vare sin okuvlighet att ha kommit upp ur soptunnorna. Hon kommer att ha familj och tjock päls. Om detta måste jag skriva en dikt: om oss själva, om bilden av katten och om katten.

M. REZAIJOFF

Mitt liv. Periferi.

Om det här är mitt liv, vill jag inte vara med längre. Sluta upp med att be mej om Stiga upp, borsta tändarna, klä, åt – bete dej för fan!
Om det här är mitt liv, tänker jag kasta in min handduk.

Det fanns stunder då blicken klarnade – korta ögonblick när nyanserna försvann. När jag vågade skrika ut min balans.

Om det här är mitt liv, borde jag skämmas Att jag inte åstadkommit mer. Ingen kärlek, inga vänner, ingen fritid, hobby – semester!
Om det här är mitt liv, är det bevisat att jag inget liv har.

Om det här är mitt liv, tar jag snaran snart. Ingen kan vara stolt över det här. Skuldkänslor, skam, ånger – din tokfan och bitterhet.
Det här mitt liv, fastställande. Skämmigt. Det fanns stunder då blicken klarnade – korta ögonblick när skuggorna försvann. När jag vågade skrika ut min balans.

Här har du ditt liv, med skuggor, slem och trenchcoat.
– Varsågod, det här får du tilldelat.

De bestialiska (1960)

Jag ser en fruktansvärd massa filmer, runt tusen om året, om jag inkluderar alla filmer jag ser om. Trots detta finns det förstås en massa klassiker jag aldrig har sett och kanske aldrig kommer att se. Jag föredrar ju fortfarande en kung fu-film framför ett tyskt tretim-mars stumfilmsdrama från 1920-talet. Jag ser hellre Jess Franco-filmer än Ömhetsbevis (om nu den kan kallas *klassiker* – det får vi väl ändå inte hoppas). Jag har fortfarande inte sett Ghandi och jag känner mig ärligt talat inte lockad att göra det. Och jag har inte sett merparten av Ingmar Bergmans produktion – det finns så mycket annat att se istället.

Men det finns trots allt en hel del filmer jag nästan skäms över att inte ha sett. Filmer jag vill se, men det har aldrig blivit av att jag kollat in dem eller ens letat aktivt efter dem. Detta gäller i synnerhet klassiska skräckfilmer, folk brukar ju omnämna mig som något slags skräckfilmsexpert. Men jag betar av dem i takt med att jag hittar dem.

En av dessa filmer är den franska *De Bestialiska*, betydligt bättre känd under originaltiteln *Les Yeux SansVisage* och dess engelska exportitel *Eyes without a face*. Det finns även en amerikansk, dubbad, omlippt drive-in version av filmen med titeln *The horror chamber of Dr. Faustus*. Cool titel, men den får filmen att låta som en grind-houserulle och det förekommer ingen doktor med namnet Faustus... Filmen regisserades av Georges Franju och hade premiär 1960.

Nu har jag sett *De Bestialiska*, och det kom knappast som en överraskning att det här är långt ifrån en grind-houserulle. Detta var Franjus andra långfilm, efter att tidigare främst gjort kortfilmer, och han gjorde faktiskt inte speciellt många filmer under resten av sin karriär; han dog 1987. I vilket fall, det här är en fullkomligt underbar film – ett "mood piece" framför de flesta andra.

De Bestialiska är filmad i strålände, stämningsfullt svartvitt och Pierre Brasseur spelar dr Gnéssier; en to-

sig kirurg vars unga dotter Christiane (Edith Scob) fått sitt ansikte groteskt vanställt i en bilolycka. Stackars Christiane gömmer sitt ansikte bakom en vit mask, medan den gamle galningen till doktor skickar iväg sin assistent, Louise, för att kidnappa unga, vackra kvinnor, vars ansikten Gnéssier skivar av och syr fast på Christianes köttfärsnylle. Louise spelas av den italienska skådespelerskan Alida Valli, som medverkade i en lång, lång rad filmer, men som för skräckfilmsfans mest är känd som en av häxorna i Dario Argentos *Suspiria* (1977 – och jag vågar använda dess svenska titel *Flykten från helvetet*).

Efter att ha fått sina ansikten bortkavade, dödas offren, eller så begår de självmord, men plötsligt lyckas doktorn restaurera sin dotters skönhet. Tyvärr varar det inte speciellt länge. Efter några dagar börjar ansiktet att rasa ihop och hon är åter vanställd. Hennes farsa måste återgå till sitt bestialiska arbete – men nu har polisen börjat nysa i en ung kvinnas försvinnande. En av poliserna spelas förresten av Claude Brasseur; Pierres son i verkliga livet. En ung kvinna skickas till Gnéssiers klinik, där hon går under cover som patient med huvudvärk.

Och vad tycker stackars Christiane om allt det här? Nja, hon är ju knappast glad. Hon är en sorgsen kvinna och detta är en sorgsen historia som bara kan sluta på ett sätt – med poetisk rättvisa.

Poetisk är ett av många ord man kan använda för att beskriva *De Bestialiska*. Dess bilder är både mardrömsaktiga och vackra. Christine i sin mask är en uppenbarelse som får nackhåren att resa sig på ett behagligt sätt. Men detta är också en svart humoristisk film, något Maurice Jarre tagit fasta på i sin filmmusik. Några av filmens musikalska teman är inspirerade av cirkusmusik, vilket låter både oroväckande, kusligt och glädjefyllt.

Jag nämnde Jess Franco i den här recensionens första stycke, och vår

käre spanjor är en regissör som låtit sig inspireras en hel del av Franjus mästerverk. Franco har återkommit till temat flera gånger, och hans mest uppenbara hommage är den fantastiska *Faceless* med bland andra Brigitte Lahaie, Chris Mitchum och Telly Savalas.

Just det, jag måste förstås påpeka att alla unga skådespelerskor i filmen är oerhört tjugiga, och operationsscenerna är väldigt grafiska för sin tid och kan upplevas som snaskiga och svåra att se även idag. Trots detta släpptes filmen igenom helt oklippt i Sverige när det begav sig – kanske betraktade Biografbyrån filmen som konst och inte skräck; den är ju fransk...

Gör dig själv en tjänst och kolla in den här filmen, den finns ute på diverse flotta, utländska DVD:er. *De Bestialiska* är en av de absolut bästa skräckfilmer – och filmer rent allmänt – du kan hitta där ute.

Pidde Andersson

Månadens klassiker

I bilen har min lyssnarkost på senare tid växlat mellan musik och nedladade (jomen, det vimlar av möjligheter till laglig fildelning, oavsett vad bekväma medier/journalister skriver) intervjuer, bitvis fascinerande sådana, bitvis tämligen mediokra. När Karlheinz Stockhausen blir intervjuad i USA i januari 1967 är jag väldigt nyfiken innan cd:n börjar snurra, men efteråt är jag bara besviken, men tröstar mig med att de enkla, klichétyngda svaren nog mer beror på Karlheinz' synonymfattigdom när han pratar engelska än brist på idéer.

Långt intressantare är en sen intervju (från 1986) med Morton Feldman, det är en man som det hade varit spännande att få träffa (vid det här tillfället är han både rolig, intressant, gör jämförelser som både gör resonemangen tydliga och relevanta: han ser sig som Charles Bronson eftersom Feldman haft svårt att bli profet i sitt eget land (vilket förvisso förändrades efter hans död), liknar Boulez vid en kannibal som åter upp sina fiender och uttrycker sin kärlek till europeiska radiostationer som Sveriges Radio som spelade hans verk i sin helhet (åtta timmar i ett sträck t.ex. vid ett sändningstillfälle för SR:s del) till skillnad från amerikansk dito), liksom tidiga diskussioner mellan honom och John Cage, nästan fem timmar sådana. Roligare också att få ta del av originalbanden från John Lennons legendariska intervju i *The Rolling Stone* (ett av fyra intervju tillfällen över åren i tidskriften, det här den 8 december 1970), där det är en frustande, ohämmad och, mest, orädd ung man ger sig på det mesta som kommer i hans väg.

Det finns de tydliga kopplingarna, den röda linjen som förenar. Det märker jag inte minst när det gäller den musikaliska kosten, där det, förutom intervju skivorna, blivit ännu mer progressiv/symfonisk rockmusik i bilen och ett regelbundet återblickande mot äldre tider via lp där det nästan blir varannan lp, varannan cd, på hemmaplan, upptäckter och fascination. Bartolomej Pekiels "Missa Brevis" från sent 1600-tal på en dålig polsk pressning på skivspelaren varvas med Radioheads enastående "OK Computer" i bilen och det Esa-Pekka Salonen sade i LA Times 2003 är så sant: "When I heard 'OK Computer', after five minutes I said, 'I actually get this. I understand what these people are trying to do.' And what they were trying was not so drastically different from what I was trying to do." Yorke och Salonen på samma planhalva, ett perfekt samspel, det är inte konstigt att Esa-Pekka tillsammans med landsmaninnan Kaija Saariaho tillhör de avgjort mest spännande samtida tonsättarna, där Saariahos opera "L'Amour de loin" också tagit en tätposition som den kanske mest intressanta operan från/för vår tid.

Men över till något helt identiskt: fältinspelningar, ljudexperiment, konkret musik. Som jag skrev i min recension av Jana Winderens oroande "Energy Field", är växelverkan, spelet mellan platsen och budskapet, det som verkligen skiljer olika mer eller mindre begåvade fältinspelningar från dem som spelar roll. Annea Lockwoods "A Sound Map Of The Hudson River" och Fiorella Terenzis "Music From The Galaxies" tillhör de bästa, fjärran från aningslösa ljuddokument av knirkande vagnshjul på en kärra någonstans i Indien. När nu anrika Rönnells antikvariat i Stockholm släpper en lp med ljudupptagningar, tolkade och vridna och anammade, från lokalerna på Birger Jarlsgatan (inte första gången rummen där varit ljudkälla), blir det både yta och djup, jag övertolkar och uppskattar det kanske mer än det förtjänar. Skivan heter "Dan Fröberg and Joachim Nordwall play Rönnells antikvariat" (Håll Tjäftén), Fröberg rör sig omkring på antikvariatet och avlyssnar stämningar men också det som varit, det som ger en närmast spöklik dimension, medan Nordwall använder ljudmaterialet för att göra suggererande drones som pulserar i öronen. Om det håller någon form av mått? Det ger sig nästa gång jag går över tröskeln där, det avgörs av vad jag kommer att känna igen och vad jag kommer att sakna.

Om vi håller oss i Sverige men ger oss tillbaka en bra bit i tiden från en samtid på Birger Jarlsgatan, finner vi tre spännande cd med musik där rösten är i centrum. "The Queen's Music" (Bis) är en skiva som skulle kunnat vara ännu en av de "star vehicles" eminenta Emma Kirkby fått på sin lott, men det här är ett nytt kapitel i Susanne Rydén's tidsresa i musiken kring drottning Kristina, den här gången ur Bulstrode Whitelockes samling, på sin tid engelsk ambassadör. Italiensk 1700-talsmusik, duetter i stort och men också klaverstycken av Frescobaldi fullständigt fläckfritt tolkade av Lars Ulrik Mortensen. Kirkbys numera mogna men fortfarande fullständigt naturliga sätt gör att Rydén står litet i bakgrunden, men det här är givet överbetyg. Lika bra är det när det gäller de andra två, spännande skivorna, båda med kopplingar till den allt mer kvalitetstygda ensemblen Göteborg Baroque. Jag har haft förmånen att lyssna till konsertinspelningar med sopranen Anna Jobrant (en av två) i GB sedan några

år tillbaka och jag sätter gärna pengar på att detta är en kvinna vars potential långt ifrån är fullt utnyttjad, hon har en röst som ger innerlighet och spännvidd och varför hon inte är ett affischnamn internationellt är mig en gåta. På "Düben Delights" (Footprint) har hon samlat både sånger ur just Dübensamlingen (detta ymnighetshorn av i stora stycken fortfarande oinspelad musik från 1600-talet) och ett gäng eminenta musiker under namnet Düben United, tidstroget framfört, genomgående tonsättare som Pflieger och Bütner som vi nästan aldrig hört, vare sig på konsert eller skiva, ett strålände genomfört program, anspråkslöst men samtidigt rykande proffsigt. Så även systerskivan med hela Göteborg Baroque, "Ach Swea Trohn" (Footprint), där Tunder, Buxtehude och Geist känns igen, urvalet är även här ur Düben-samlingen, men långt viktigare är att denna ensemblens andra skiva placerar dem i toppskiktet av europeiska ensembler, i mina öron, med spänst, egensinnighet och en sänglig glädje. Skivbolaget Footprint ska applåderas för dessa utgåvor som kommer att bli storsäljare på kontinenten och i Asien, om bara distributionen fungerar.

Mer barock, mer Göteborg: Karin Nelson har gjort en fullkomligt utmärkt dubbel-cd med Heinrich Scheidemanns sju magnificatbearbetningar (Imogena), spelandes på den väljudande orgeln i Örgryte nya kyrka, en orgel med en egen modern historia som framgångsrikt forskningsprojekt. Att Karin är universitetslektor och ligger bakom en avhandling om improvi-

sationskonst hos 1600-talets nordtyska organister som tar sin utgångspunkt i de verk hon nu dokumenterat på cd, ger de här skivorna ett spännande djup. Nelson är en auktoritet och har sedan tidigare utgett fem volymer av Scheidemanns orgelmusik på Naxos, välrepresenterad på skiva i övrigt är han inte (har bara, vad jag tror, ytterligare en cd, en gammal Thorofon-skiva där han delar utrymmet med Samuel Scheidt). Kombinationen Karin Nelson och orgeln i Örgryte gör det här till en skiva i särklass. Jag brukar propagera för amerikanska Ravens utsökta orgelskivor och även i luset av de inspelningarna, är Imogenas inspelning fruktansvärt bra. Så enkelt är det ibland.

Jan-Erik Zandersson

FILMRECENSION

Saw 3D

Jigsaw är tillbaka, och det i 3D. Men eftersom det är en *såg*film, borde den inte visas i *trä*-de? Filmen har inte pressvisats någonstans i världen, enligt Liongate för att intrigen inte ska sippra ut, så för min del blev det alltså att gå på premiären. Det vankades alltså tortyrporr av monumentalformat! Det enda jag kände till om filmen, var vad den svenska distributören sagt: "Den är jävligt äcklig!" – och att den knyter ihop alla trådar.

SAW 3D börjar med en fantasitisk fälla: tre personer har fjättrats i ett skyltfönster mitt i stan och de hotas sågas itü med cirkelsågar. Det går inte så bra för en av dem.

Costas Mandylor och Betsy Russell är tillbaka som mördaren och före detta polisen Hoffman och hans fru - eller vad hon nu var – Jill, de har medverkat i de senaste delarna och det är deras story jag aldrig riktigt minns. Hoffman är lika händig som tidigare med att bygga fällor, medan Jill uppsöker polisen Gibson (Chad Donella) för att sätta dit sin Hoffman. Och jag minns fortfarande inte riktigt varför Hoffman gick och blev Jigsaws lakej.

Dock kretsar handlingen den här gången kring en viss Bobby Dagen (Sean Patrick Flanery – jepp, Young Indiana Jones) som har skrivit en bok om sina upplevelser som ett av Jigsaws offer. Han har gjort sig en karriär som överlevare och figurerar ofta i media, uppbackad av sitt PR-folk och sin fru. Det här bara det att Bobby sitter inne med en hemlighet – och den ska han straffas för. Bobby, frugan och PR-folket kidnappas och Bobby måste ta sig igenom en labyrinth av fällor för att försöka rädda livet på de övriga.

Lite överraskande dyker även Cary Elwes upp igen – det var han som var dr Lawrence Gordon i den allra första filmen, och som då gjorde illa ifrån sig skådespelarmässigt. Jodå, han överlevde – fast nu är han enbent. Och Tobin Bell? Hans rollfigur dog ju i tredje filmen, men han har fortfarande topbil – och han är med i ett par scener på sammanlagt ett par minuter.

Okej, med tanke på hur avigt inställt jag varit till de tidigare delarna, vad tycker jag då om det här nya besöket på slakthuset? Hör upp, folk. Jag måste överraska mig själv och utbrista:

Saw ska det låta! SAW 3D är tammefan den bästa filmen i serien! Man har lagt ner betydligt mer tid och möda på den är, än de tidigare delarna. Visst, nu tillför 3D:n en hel del, det är något visst med inälvor som sprutar ut över publiken (även om det är mer återhållsamt än i PIRANHA 3D), men storyn är bättre den här gången, liksom skådespelarna. Jag gillade historien om Bobby Dagen och att det är Flanery som spelar honom.

Fällorna är mer vansinniga än tidigare. I synnerhet en scen fick mig att vilja ställa mig upp och applådera: fyra

rasister – en av dem är sångaren i Linkin Park – vaknar upp på en bilskrot. De ska straffas för att de dömt människor efter hudfärg. Jigsaw har satt ihop en snällrik grej som kommer att ta livet av alla fyra i en sadistisk kedjereaktion, som bland annat involverar en bil och superlim. Ja, jösses! Hudflängd för en helt ny betydelse.

Om alla trådar reds ut i filmen? Tja... Jo, mycket får en förklaring. Men samtidigt är det fullt möjligt att göra en fortsättning. Det var tänkt att detta skulle bli den sista filmen i serien, men jag kan ge mig fan på att den kommer att spela in tillräckligt mycket pengar (kom ihåg att biljetter till 3D-filmer dessutom är dyrare) för att vi snart ska få se SAW: A NEW BEGINNING. Tjejen som satt bredvid mig höll för ögonen mest hela tiden. Längre bak i salongen lät det som om en annan tjej grät hysteriskt, eller så hade hon bara ett jävligt konstigt skrik. I vilket fall var det förbannat häftigt att se extrem splatter i 3D på Royal! Som sagt: jag är överraskad över att jag gillade den här filmen så pass mycket som jag gjorde. I eftertexterna läser jag att en av de som jobbade på filmen heter Mia Sturup. Ready for take off, Mia!

Pidde Andersson

Du kommer att möta en lång mörk främling

Whatever works, var inget vidare. Den fick blandad kritik, en del tyckte den var lysande och hysteriskt rolig, men jag och många andra konstaterade att Larry David inte håller för mer än högst 25 minuter i stöten. Förutom detta, var manuset gaggigt och halvtaskigt. Ronis nya film, Du kommer att möta en lång mörk främling, har fått rätt ljum kritik utomlands, men själv tycker jag att den är riktigt trivsamt – i synnerhet jämfört med den förra filmen.

Platsen är återigen London, där Allen filmat ett antal gånger det senaste decenniet, och i centrum står främst Sally (Naomi Watts) och hennes man Roy (Josh Brolin). Roy är en misslyckad författare som sedan flera år kämpar med sin nya roman. Hans förhållande med Sally är inte det bästa.

Gemma Jones och Anthony Hopkins är Helena och Alfie; Sallys föräldrar. Alfie har plötsligt lämnat sin fru och fått för sig att han är 21 på nytt. Han joggar, tränar och hänger på nattklubbar, medan Helena pimplar whisky, våldgästar sin dotter, och går till ett medium som tutar i henne en massa dravel.

Mittmotet Roys arbetsrum flyttar den unga, vackra Dia (Freida Pinto) in – och Roy kan inte låta bli att spana in henne. Till slut tar han mod till sig och bjuder ut henne på lunch. Sally i sin tur har börjat arbeta på ett galleri och fått smält förälskad i sin chef, spelad av Antonio Banderas.

Så går Alfie av sig med en chockerande nyhet. Han ska gifta sig. Sally och Roy presenteras för Charmaine (Lucy Punch), en härligt slampig och blåst brud som är hälften så gammal som Alfie och som kallar sig "skådespelerska".

Sådär håller det på. Det känns ungefär som en ganska harmlös, smält humoristisk såpa koncentrerad till 98 minuter. Det är småcharmigt, ganska bagatellartat, och som sig bör inleds det hela med vita förtexter mot svart bakgrund. Man kan ha betydligt värre saker för sig än att titta på Du kommer att möta en lång mörk främling, den känns som en kopp kaffe med ett par skivor kardemummakaka och ett ballerinakex. Jag skrottade en del, tyckte det var mysigt, och en av twisterna på slutet är väldigt fin. Scenerna med Charmaine är väldigt roliga – sicken brutta!

Josh Brolin ser rätt märklig ut i filmen. I vanliga fall brukar han vara en robust karl med bra haka - här har han lustigt rufsigt hår och han är lite plufsigt; ansiktet ser svullet ut. Han ser ut som den halvslusk han spelar och inte som en börshaj eller cowboy.

Och det borde vara olagligt för kvinnor att vara så vackra som Freida Pinto. Hon snor uppmärksamheten från resten av filmen, från allt som sker omkring henne.

Pidde Andersson

Jag vill minnas att jag har skrivit det förr, men Robert Downey Jr har seglat upp som något av min favoritskådis – bland idag aktiva skådisar. Det är kanske lite fånigt att som vuxen man välja ut specifika favoriter ur olika områden, men vaffan, folk frågar ofta vilka favoriter jag har; filmer, skådisar, band, snabbnudlar. Downey är en cool snubbe, en skicklig aktör som i princip kan spela vad som helst, han ser bra ut och han är en rolig typ. Todd Phillips' förra film var den fantastiska skratforgien Baksmällan. Från den har Phillips plockat med sig Zach Galifianakis – snacka om hopplöst skådisnamn, jag kommer aldrig ihåg det – som alltså parats ihop med Robert Downey. Downey är Peter Highman, en strikt, affärsmässig man vars fru (Michelle Monaghan) ska föda deras första barn inom några dagar. Peter befinner sig på en flygplats för att flyga hem till Los Angeles, då han bokstavligt talat krockar ihop med den bisarre Ethan Tremblay (Galifianakis); en man som påstår att han är skådis på väg till Hollywood. De råkar byta väskor med varandra, vilket leder till att de haffas i säkerhetskontrollen när Peter oavsiktligt försöker föra med sig Ethans haschpipa. Peter reder ut det hela med personalen, men har fått flygförbud på grund av incidenten. Han måste ta sig hem på annat sätt. Lättare sagt än gjort, då hans bagage och plånbok är på flygtur. Ethan har dock fått tag på en hyrbil och ytterst motvilligt accepterar Peter skjuts. Dock måste de köra via Grand Canyon, eftersom Ethan vill sprida sin döde fars aska där – askan förvarar han i en kaffeburk. Självklart blir resan långtifrån problemfri; Ethan är en människa det är väldigt svårt att umgås normalt med – och de lyckas skada sig, arresteras och allt möjligt, och jag kan egentligen inte berättat så mycket mer utan att spöila alla gags.

Due Date är en väldigt trivsamt komedi, det är en road movie som är underhållande hela vägen och det finns några riktiga gapskratt i den. Men filmen är inte lika rolig som Baksmällan. Due Date är lite mer återhållsamt, det handlar bara om två killar den här gången och även om Peter är en sarkastisk kille som står för mycket av humorn, är han främst the straight guy bredvid den osannolike Ethan. Sedan är det förståsts oundvikligt att jämföra med 80-talskomedin Raka spåret till Chicago med Steve Martin och John Candy. Due Date är i princip exakt samma film, det här känns som en inofficiell remake. Juliette Lewis dyker upp som flummig marijuanaförsäljare, Jamie Foxx är Peters polare som försöker hjälpa till, och alla filmer i vilka Robert Downey slår ner små barn är förståsts bra.

Jag hade dock hoppats på att få skratta så att tårarna sprutar.

Pidde Andersson

Psalm 21

Den svenska skräckvågen rullar vidare. Jonas Malmström spelar prästen Henrik Horneus, som på sin sons födelsedag får besked om att hans far Gabriel (Per Ragnar); präst även han, har dött under mystiska omständigheter – han har hittats drunknad uppe i Borgvattnet. Förvirrad beslutar Henrik, som mer eller mindre tappat kontakten med farsan, sig för att genast köra till orten och höra sig för om vad som har hänt.

Det är mitt i natten och på en mörk skogsväg dyker plötsligt en av Henriks församlingsmedlemmar upp mitt i vägen. Han kör på tanten, men när han kliver ur bilen, är kroppen borta, som om den aldrig funnits där. Uppsöka hjälp.

Han kommer fram till ett Typiskt Rött Hus Med Vita Knutar inne i skogen. Det lyser i ladan, så han går in dit. Då dyker det upp en liten flicka, som plötsligt för ett demoniskt zombieansikte. Henrik skriker och rusar ut i parken, och då har familjen Lidman som bor i huset vaknat.

Det här är en konstig familj, må ni tro. Väldigt mystisk. De säger knappt något alls och sonen Olle (Björn Bengtsson från Bröderna Karlsson) har en skön mustasch. De är misstänksamma mot Henrik, som trots detta får övernatta hos familjen.

Det påstås att Gabriel blev mördad och dumpades i sjön. Henrik drömmer mardrömmar om att spökflickan ligger i hans säng, om att Gabriel hoppar upp ur plurret som prästzombie, och om sin mor, som dog framför ögonen på Henrik när han var liten gosse. Saker och ting står inte rätt till hos familjen Lidman. Snart börjar det gå upp för Henrik vad som hände hans far och varför, orsaken går långt tillbaka i tiden, och Henrik börjar ifrågasätta sin tro.

Psalm 21 (titeln åsyftar *Härlig är jorden*) börjar överraskande bra. Det är faktiskt riktigt spännande och kusligt; tonen är ödesmättad och spökeierna effektiva. De datoranimerade förvandlingarna till spökansikten är riktigt bra. Jonas Malmström, som jag aldrig sett i en huvudroll på film, är inte bara en bra skådis, han har även ett bra ansikte - han ser ut som en robust manlig Hollywoodstjärna; som en korsning mellan Alexander Skarsgård och Dolph Lundgren, en hunk som hade varit perfekt som The Mighty Thor. I övriga roller syns bland andra Görel Crona, Josefín Jungman och Gunvor Pontén.

Men halvvägs in är det inte lika kul längre. Filmen är felkonstruerad och alldeles för lång – och den känns onekligen som de 128 minuter den *inte* är. PSALM 21 tappar nästan allt under sin andra hälft. All spänning försvinner, bland annat beroende på att spökansikten dyker upp för jämnan, vilket förtar effekten. Flera flashbacks repriserar alldeles för många gånger och helt i onödan. Ofta får vi se Henrik springa med en gigantisk bibel i famnen, ibland springer han i slow-motion.

Familjen Lidman är nästan parodiskt konstig. De pratar knappt alls och går bara omkring och betar sig mystiskt. Henrik vet inte om han drömmer eller inte, och det vet inte vi i publiken heller. Mitt i alltihop dyker det upp en sexscen i vilken yngsta dottern Lidman (Ljungman) förför Henrik i ladan som vore hon en succubus (fast vi får bara se den muskulöse Malmström naken). Var kom den scenen från, vad hade den med övrigt att göra? Och var det bara en dröm? Olle börjar ägna sig åt maniskt överspel. Gabriel tar tillfället i akt att spöka för att kunna hålla en lång monolog. Jag tittar på klockan.

Ett groteskt lik i ett badkar fick mig att hoppa till en aning.

Det finns en bra film gömd någonstans i PSALM 21. Men för att få fram denna film, måste man första klippa bort åtminstone tjugo onödiga minuter, och det är ju under andra halvan man ska vrida spänningsmätaren till max, inte första. Avslutningsvis hoppas jag att vi får se Jonas Malmström i fler huvudroller framöver.

Pidde Andersson

Forest Boy av Knut Larsson

Illustration av Henrik Franklin

www.nyaupplagan.se

Livet förändras.

Har din hemförsäkring hängtt med?

När partykvällarna med tjejgänget bytts ut mot långa skogspromenader med din älskling, kan det vara dags att byta till en försäkring som är bättre anpassad för ditt nya liv. För att veta mer, titta in på dina.se eller ring oss på 0413-559 790 eller 046-590 31 10.

dina Dina Försäkringar
Skåne

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Besök oss på
Väst
0771-23 40 80
vst.nordea.se

Rita Hallgren 0411-744 61
rita.hallgren@nordea.se

Min bank är med på noterna Är din?

Varje år ger vi på Färs & Frosta Sparbank en stor del av vår vinst till det lokala föreningslivet. På 10 år har det blivit mer än 150 miljoner kronor.

Gå gärna in på www.fofspar.se och läs mer.

**Färs & Frosta
Sparbank**

Kundcenter 0415-173 00, www.fofspar.se

Den enda bank du behöver.

Vi kan Mac. Och mer!

iMac
Från
11.995:-

Möt ditt nya digitala liv.

Kom in och se alla sköna Apple-produkter.

Erbjudande i butiken till alla Nya upplagens läsare!

Köp en MacBook och få Walk on water-fodral på köpet.

Ta med denna annons!

makomer

Baltzarsgatan 18 • Malmö • 040-617 13 00

Auktoriserad återförsäljare

BERLIN SCHIVELBEIN – utsikter från östlig gata

TJUGO ÅR EFTER MURENS FALL återvänder C-J till Berlin, för att ta pulsen på en stad han besökt regelbundet sedan femtiotalet – innan betongen delade metropolen. Och han var också på plats den underbara natt när gränsen öppnades!

Från hyresrummet på Schivelbeiner Strasse börjar en årslång vandring, där historia, motstånd och kultur varvas med absolut samtid.

På hundrafyrtio faktsäckade sidor möter vi vanliga öst-berlinare, och får ett stadsporträtt utöver det vanliga. Här lokaliserar även kvarteret där nazisten Walther Sommerlath tillverkade krigsmateriel, innan C-J styr motorcykeln mot tidigare tysk mark i Polen.

**Berlin Schivelbein kan köpas för 120:- inkl porto;
pg 28 58 34 - 8**

www.nyaupplagan.se

Är du nöjd med din bank?

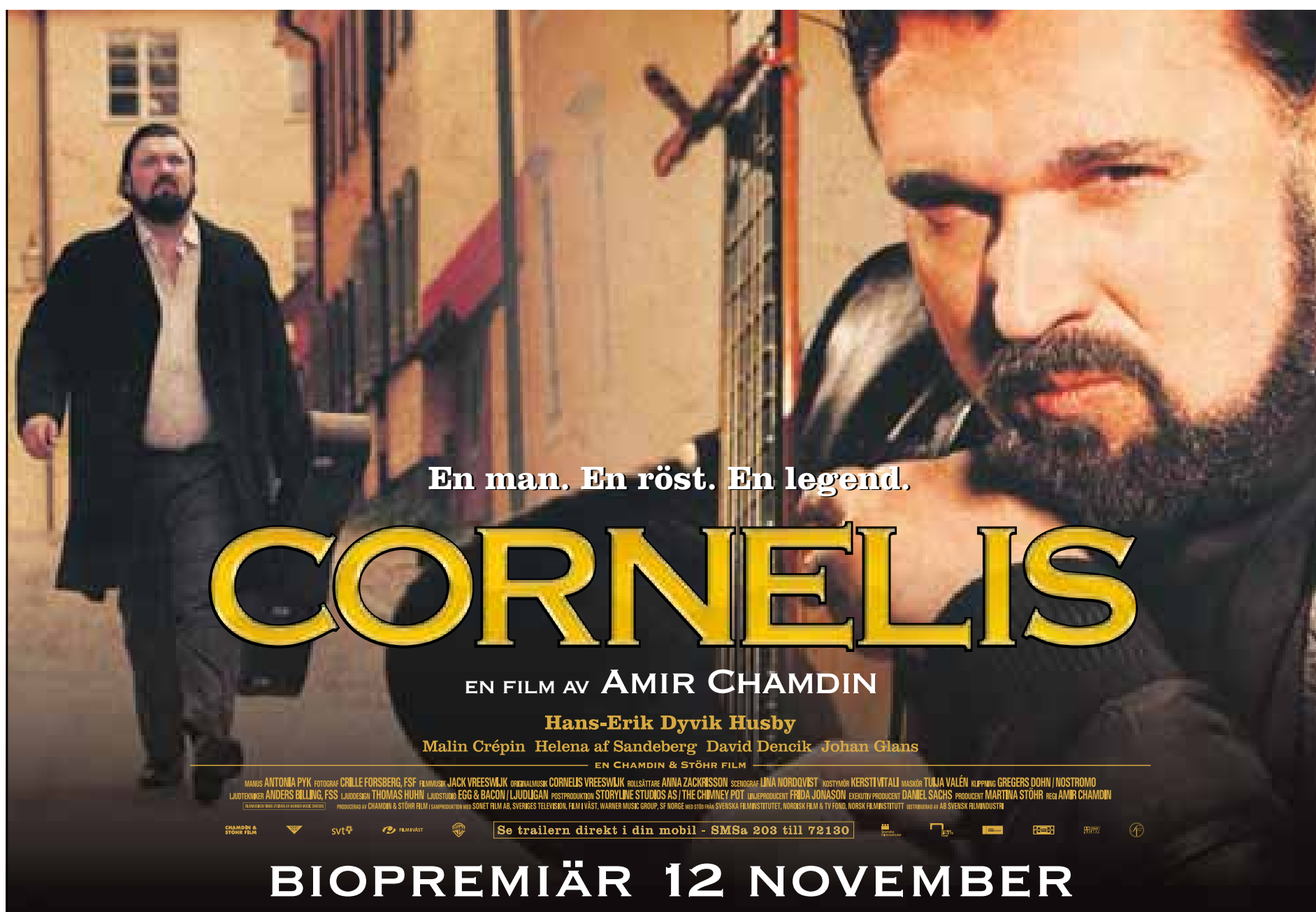
Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Norden kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank!

Gör det möjligt

Långgatan 18
Södra Långgatan
0771-02 44 00
nordea.se

Jonas Ivarsson 0414-163 50
jonas.ivarsson@nordea.se

Nordea

VICTORIA

TEATERN

www.victoria.se

Södra Förstadsgatan 18, Malmö

November-december 2010

MOTOBOY 18:E NOVEMBER	LADY SINGS LADY 5:E NOVEMBER	ANDI ALMQVIST 1:E NOVEMBER
COOL- ÅTERKOMSTEN 15-17:E NOVEMBER	LARS DEMIAN 10-11 DECEMBER	ANDERS JOHANSSON 12-13:E NOVEMBER

MÖLLANS OST

Victoriatalldagen från Möllans Ost är ett prisvärt picknick-alternativ för avhämtning mot uppvisande av biljett till Victoriateaterns föreställningar. Du kan surfa in på www.mollansost.com för att se hur tallriken ser ut.

PICKNICK TEATER

PICKNICK (pi:k-ni:k) en social och upplevelserik cafésittning i en unik atmosfär där gästerna förtär medhavd mat och dryck under föreställningens gång. OBS! Endast dryck, ej mat på balkong. Mer info på: www.victoria.se

**Köp biljetter via: Folk å Rock vid Lilla Torg.
Alternativt www.victoria.se eller
Tickster: 0771-477070**

Med stöd av
Malmö Kulturstöd

Humor

- Vad är det för skillnad på den norska och den danska flaggan?
- I den norska flaggan finns det blått, vitt och rött, i den danska finns det blott vitt och rött.

Analys:
Es ist nicht wunderlicht att man nicht sådant sprachen begreifen wenn mann versuchen die Schwedische sprache eingelernten. Ich habe ganz keine anung was sollen mit diesen Witz spaß geworden. Alles weißt natürlich das Norwegener flagge ist blau, weiß und rot wenn di Dänschen bist nur rot und weiß geworden. Was die Schweden sieht für spaß bin einen enigma für mich gewesen. Wir sollt Schweden invadiert wenn wier wahr im diesen Re-gionen und geriest!

Auf wiederschön wünschen ihren A. Schicklgrüber

Irene-Gren

Du Irene
I oktober firade vi ju Kanelbullens dag, tycker du att det är bra eller känner du att det skulle kunna vara bättre med en klubb som t.ex Yllehossans vänner, Tandproteserna Glappar eller Åderbrockets vägval?

Du Lars Yngve,
Jag har aldrig gillat kanelbullar. Det är rent för mycket kanel i. Nä, själv firar jag den 11e maj, Negerbollens dag. Jag görs shots på vodka och negerbollensmet. Dögott och nyttigt med lite havre. Får man ju i sig fibrer. Det är dessutom en perfekt uppladdning inför det som komma skall, den 12e maj är nämligen årets höjdpunkt här hemma. Den 12e maj är det Internationella fibromyalgidagen. Det viste du inte, eller hur? Då brukar jag och Ingela byta stödskenor med varandra och äta kassler. Sen vid lunch tar vi bussen till Borrbj och köper Voltaren. På kvällen beställer vi pizza, varsin Artrosios med ananas. Sen är det drinkar, dans och Treo för hela slanten. Alla i Degeberga vet att det är fest hemma hos mig då. Många anser att det är årets höjdpunkt. Alla med någon form av värk är välkomna. Det blir huset fullt! Men även de med muntorrhet, svullnadskänsla i händer och fötter eller inlärnings-svårigheter får komma. Helst inte de med täta urin-trängningar, det blir så mycket att städa sen. Men de brukar komma ändå.

Sen vilar vi ut den 13e maj, då är det Folknykterhetens dag.
Ajöken.

Irene Gren

Djurensrätt av J. Lindengren

Jack-Åke, ständig praktikant

Saw 3D
Asså fy fan va denna fimlen e rälii! Han Jigsaw sätter opp en massa sånna fellor överallt. Å alla kan stå å glo po men de allra västa e att de e skitlesket å glo po i 3D. Man sittor i bian å blir spetsad å sägad i å allt skit. De va så räliöet att jag fick ta å maj brillorna men då ble ja yr å spydde.
Så ja ble utslängd från bian men de ja så va fan de bästa ja sitt po bio!

\\m//\\m//\\m//\\m//\\m//

Ha de!
Jack-Åke, ständig praktikant
jack_ake99@hotmail.com

S. Kald

Novemberregn...

Himlen gråter en tår i mörkret stövlar in med gråsvarta galoscher håliga av tidens tand läker alla sår får man skörda alla goda ting är tre sockerbitar i kaffet puttrar på spisen i full gas larmet går över stad och land i sikten är dålig grå är den fuktiga filten som ligger över våra sinnen likt en dammig tants gamla kanelbullar direkt ifrån skafferiet ur vilken vårt nordiska kynne härstammar mörkt kallt fuktigt grått.

Angående vårt rökförbud samt våra barnfamiljer

Undertecknad var för kort tid sedan på visit i kung Don Carlos Spanien och gladdes där av detta generösa lands valmöjlighet när det gällde utbudet av serveringar med röktilstånd respektive rökförbud. Intressant att denna valmöjlighet skulle finnas i en för inte länge sedan totalitär stat, när den inte längre står att finnas i vårt eget land med dess långa oavbrutna historia av demokrati. Där kunde man vid ingång-en till varje servering på ett anslag läsa ifall man i denna tilläts röka eller inte. På så sätt slapp man fråga någon av de stressade servitörerna ifall det gick bra att tända en cigarr-cigarett eller liknan-de till kaffet. Stördes man, till exempel på grund av sin sjukliga natur, av rökning kunde man lika lätt söka upp en servering där rökning inte tilläts.

Då rökförbudet infördes i vårt land plågades jag av en mildare lungsot och ansåg det därför behagligt att inte be-höva lämna mitt bord vid serveringen ifall bordsgrannen tände ett rökverk. Nu när jag är kryare och återigen kan avnjuta tobakens alla variationer ser jag situationen med andra perspektiv och anser den inte längre lika fördelak-tig – eller för den skull rättvis. Proble-met är, som en god vän till mig påpe-kade, att rökarna infiltrerats av mindre seriösa rökare, vilka ständigt ges ut-rymme i dagspressen och där menar att rökförbudet är bra för dem eftersom de nu fått det lättare att sluta röka. Lik-som alla vi som medvetet väljer att röka ska straffas bara för att dessa perso-ner inte innehar karaktär nog att byta sina vanor utan förbud. Troligt är att dessa viljesvaga och karaktärlösa individer också lät sig av gruppträck «tvingas» börja röka. Ska man efter samma princip förbjuda melodifestiva-len och såpopperor så att man inte ris-kerar att titta på skräpet? Eller tvinga samtliga att bära cykelhjälm bara för att man aldrig lärt sig att väja för lykt-stolpar? Eller låta de av speldjävulen besatta förbjuda hasardspel – kanske till och med bridge? Ett sådant bete-ende tycks mig inte vara något som hör hemma i det fria samhälle vårt land borde vara.

Det finns generellt två företeelser som förstör kafébesöken beroende på vilken läggning man tillhör: det första av dessa är den överdrivna konsumtio-nen av filtercigaretter i dåligt ventile-rade lokaler. Här måste dock påpekas att problemet i högsta grad ligger just i vad som röks – och i vilken mängd. I Sverige anses man suspekt om man röker annat än prefabricerade filterci-garetter; närmast som en lodare om man rullar sina cigaretter själv, som en kuf – eller misstänkt narkoman – om man röker pipa och som en dandy om man föredrar cigarrer eller ens cigarr-cigaretter. Ynglingarnas rökning är lik ett barnbördshus nyföddas gråt eller en gårds hundars skall; när de unga ser någon tända en cigarett gör de per automatik likadant, med resultatet att de vid kafébesöken kedjeröker. Rull-lade dessa ungdomar sina cigaretter själva skulle de för det första inte få tid att röka lika mycket och för det andra

Gotte

Gottfried de Walt är känd som nyhetsankare för ekonominyheterna på tv. Vi publicerar här exklusivt hans personliga minnesanteckningar från finanskrisen.

”Gotte” wrote: Jag befinner mig på insidan av en ventilationstrumma och ber för mitt liv att den intensiva often av Fahrenheit som nu sprids genom fläktsys-temet inte ska avslöja mitt gömställe. Det är över. Jag trodde att jag var untouchable bakom min nitiske assistent maneger, min fejkade möteskalender och mitt Microsoft Office Auto reply. Plötsligt stod han bara där i mitt rum, programchefen. Först försökte jag naturligtvis fly. Blixtsnabbt tog jag två steg tvärs över rummet och kastade mig skrikande mot fönsterrutan. Okrossbart glas. Jag studsade tillbaka på heltäckningsmattan.

”Programchefen? Eller kan jag kalla dig Tiger Woods. Vilken imponerande swing. När ska vi spela golf nästa gång?”

Han tittade allvarligt på mig.
”Gotte. Golfbanan har gått i konkurs. Lehman Brothers har kraschat. Den allvarligaste ekonomis-ka krisen sedan den stora depressionen är ett fak-tum och A-Ekonomi har inte ens berört ämnet”, sade programchefen.

”Det heter faktiskt negativ tillväxt och jag tror att vi har visat några bilder på förfärade börmäklare”, för-sökte jag.

”Tittarna kräver mer. Vi kör direkt i studion. Rap-ports huvudsändning 19:30. Du, Gottfried de Walt, reder ut finanskrisen”

Han var borta innan jag han hitta på en undanflykt.

Rummet snurrade omkring mig. Jag startade min da-tor. Med darrande fingrar loggade jag in på OM-bör-sens hemsida för första gången sedan bolånekrisen. Jag satte händerna framför mitt ansikte och kvävde ett förtvivlat skrik. Oh, my god. Oh. My. god. Det är alltså sant. Negativ tillväxt i mer än två kvartal. Det betyder rece...reces.... Fan, jag kan inte ens skriva or-det. Det blev varmt och blött i Armani-kalsongerna. Jag reste mig darrande ben. Bytte kostym, från leisu-re till business, och slängde den andra i papperskor-gen. Ingen fick se mig i det tillstånd jag befann mig i. Allra minst Sveriges tv-tittare. Jag tittade på klockan. 19:28. Två minuter till sändning. Kontorslandskapet låg öde med undantag från Stefan, som var fullstän-digt uppslukad av World of Warcraft. I korridoren hörde jag hur scriptan ropade mitt namn. Jag hop-pade upp på skrivbordet, lyfte bort en av de ljudiso-lerande takplattorna och hävde mig upp. I samma ögonblick som hon var framme vid mitt skrivbord var jag försvunnen.

Dagens börskurser:
Stockholm OMX: -2.2
Dow Jones: -4.3
Nasdaq: -6,1

(Gotte är en av karaktärerna från humorprogrammet Mammass nya kille i Sveriges Radios P3. Fler går att hitta på sverigesradio.se/p3.)

Dr. Evil

Vad fan liksom?

Alltså vad är det för jävla mening med att håret ramlar av från skallen egent-ligen? Jag vet inte, eller jo jag tror mig veta varför, eller hur rent vetenskapligt, men inte VARFÖR? Jävla oflyt!

Tänk nu om jag skulle vilja köpa mig ett långt stort amerikanskt åbåke och lyssna på Boppers och bli raggare med massor av brylkräm i håret. Det går ju inte. Finns ju inte endaste lite raggare utan den där femtiotalsfris-yren som dryper av brylkräm. Hur skulle det se ut om jag rockade fram med ny-vaxad skalp? Helt otänkbart. Grund-kravet för att bli raggare är ju just att man har den där grymt vågiga frissan. Känner inte till en endaste liten raggare med rakat huvud. Bara att glömma. Jävla oflyt!

Idag skiner ju solen och det hade varit perfekt med en öppen bil. Lik-som inte samma sak att cykla eller köra vanlig personbil som att kunna cabba ner en amerikanare och poppa loss rejält. Fast nu är jag ju i och för sig inte så grymt fast på 50-talsmusiken, den skulle jag kunna klara mig utan faktiskt. Tror dock det kan bli svårt att komma runt den grejen med Boppers osv. Jag skulle troligen få en massa konstiga blickar och arga kommentarer om man lirade Iron Maiden istället. Jävla oflyt!

Andra kruket är ju att de där sju meter långa bilarna inte passar in på parkeringen någonstans egentligen. Det blir ju dubbla parkeringsavgifter. Jag som har så ont om småmynt. Jävla oflyt!

Så varför skulle jag bli raggare för? Egentligen? Finns ju ingen riktig anled-ning kommer jag på nu. Vad fan har jag suttit här och gnällt i onödan för? Jävla oflyt!

Välj med omsorg
Taxi Ystad 72 000

TAXIRESOR • FLYGTAXI • BUD
Förbeställ gärna. +46(0)411-72 000

**Är du nöjd med
din bank?**

Funderar du på att byta bank så
kontakta oss! Vi berättar gärna
vad Nordea kan erbjuda just dig.
Kanske är det betydligt mer än
din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lärsvägsgraben 18
Sannarum
0771 22 44 88
nordea.se

Jörgen Söderberg 0414-163 54
jorgen.soderberg@nordea.se

Arbetskraft på Österlen!

Österlen har en rik matkultur och många kreativa och duktiga färetagare verkar inom hotel- och restaurangringen. En mångfald av restauranger, gästgiverier, bykrogar och kaffestugor föreser oss med mat och dryck och mycket av det som serveras är rödlat. En av våra kunder är Eva Thuresson på Allé. Hon har i dagarna mottagit Simrishamn kommuns pris för färetagare 2010. Hon är ett bra bevis på att det ligger sig att arbeta och kämpa för det man tror på. Vi på Österlens Kraft ger dig kraft att arbeta.

ÖSTERLENS KRAFT
DEN LOKALA KRAFTEN

www.osterlenskraft.se 0414 - 285 60

**Banken med nöjdast
kunder. I år igen.***

Tack för förtroendet.

**Välkommen till en
riktigt bank.**

* Enligt SKI (Svenskt Kvalitetsindex 2010), har Handelsbanken nöjdast bankkunder av de svenska storbankerna.

www.handelsbanken.se/ystad

Handelsbanken

C'EST SI COOL!

Ett nytt fruktigt öl med inslag av ljus bröd,
aprikos, honung, citrus och örter

Finns i samtliga butiker

33 cl burk 5,9% | pris 12,90 kr | art.nr 1387

läs om legenden på www.rowiwines.se

**Att börja dricka i tidig ålder ökar
risken för alkoholproblem.**

Ett samarbete med
Helsingborgs Stadsteater

Premiär 5 november

Stora scenen, Malmö Opera

Ystad
Osby
Landskrona
Helsingborg
Hässleholm
Kristianstad
Lund
Karlskrona
Jönköping

PÅ TURNÉ!

Jekyll &
HYDE

En musikal med
Christer Nerfont,
Malena Tuvung,
Laila Adèle m fl

Hemligheter

EN OPERA
OM EMANUEL
SWEDENBORG
AV JONAS FORSSELL
& MAGNUS FLORIN
URPREMIÄR
12 FEB 2011

BILJETTER

040-20 85 00, 0775-700 400 www.malmoopera.se

MALMÖ OPERA